

EDGARS AUZIŅŠ

DŽUNĢĻI

SAGLABĀJĒT
NOSĒPUMU DZĪVU

Edgars Auziņš Džunģli. Saglabājiet noslēpumu dzīvu

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70559593

SelfPub; 2024

Аннотация

Tālajā nākotnē cilvēki ir apguvuši tuvo kosmosu un iepazinušies ar daudzām galaktikā dzīvojošām saprātīgām būtnēm, līdzīgām un atšķirīgām no cilvēkiem, kosmosa kari un citi mazi un lieli konflikti ir atstāti aiz muguras, un beidzot, sadalījuši sagrabto laupījumu, zemeslīdieši ir sākuši pētīt tālās galaktikas.

Содержание

1. nodaļa	4
2. nodaļa	12
3. nodaļa	25
4. nodaļa	36
5. nodaļa	44
6. nodaļa	53
EPILOGS	90

Edgars Auziņš

Džunģli. Saglabājiet noslēpumu dzīvu

1. nodaļa

Planēta “Ošmira”, kurā dzīvo rase, kas izskatās ļoti līdzīga cilvēkiem, bet neuzskata sevi par tādu. Bagāta tirgotāja māja. Mājas īpašnieks ir Agzams.

Ar eksotiskiem ziediem apvīta lapene sniedza patvērumu no tveicīgās vasaras saules. Silts vējiņš pūta pāri diviem sarunas sakarsušiem gados veciem vīriešiem, kuri, dzerot karstu aromātisku tēju, jautri plāpāja. Viņi atcerējās savu jaunību un uzvarētās cīņas, draugus, kuri palika dzīvi un tagad mierīgi dzīvo uz dažādām galaktikas planētām un audzina savus mazbērnus.

“Labi, ka tu atnāci pie manis, Arsēnij,” mājas saimnieks smaidot sacīja un piepildīja viesu krūzi ar aromātisku tēju, es tevi neesmu redzējis 30 gadus, protams, ka tu esi mainījies, bet tavs ķermenis. t uzpampusi no taukiem no mierīgas dzīves, tu joprojām esi tikpat stalts un stiprs, kā manā jaunībā.

“Tā kā jaunībā vairs nebūs kā agrāk, vecums dara savu, tāpēc skatos uz saviem dēliem un saprotu, ka sen vairs neesmu bijis.

Ķermenis varbūt nav piepildīts ar taukiem, bet spēks nav tas pats, sāka sāpēt kauli, man bieži sākās apātija, dažreiz gribas atkāpties un visu sadedzināt ar zilu liesmu. – Viesis atbildēja, – bet tad es paskatīšos uz saviem dēliem, viņi ir izglītoti, spēcīgi un daba ar savu inteliģenci viņiem nav kaitējusi, bet viņiem nav pieredzes un ja nebūtu mēs vecā gvarde, mēs ir pieļāvuši tik daudz kļūdu, ka līdz sirmam vecumam to nevarētu atrisināt.

– Varbūt ir vērts ļaut viņiem kļūdīties?

– Varbūt tas ir tā vērts, bet es nevēlos, lai viņi tās labo visu savu dzīvi, manas jaunības kļūdas man maksā pārāk dārgi, es nevēlos, lai tās atkārtotu manu likteni, tāpēc cenšos viņus vadīt pareizais ceļš. – Arsenijs atbildēja.

– Jūs joprojām neesat atradis viņai aizstājēju? – klusi jautāju. Sievietes vārdu nevēlējos minēt – pamanīju, kā pēc mana jautājuma vecajam biedram izbalēja acis: viņa mīļotā nomira kopā ar zinātniekiem, kad viņu mierīgajai zinātniskajai kosmosa stacijai uzbruka pretinieki. Viņi slepeni pielīda pie mierīgās stacijas un izšāva no ieročiem, nevienam glābšanas transportam neizdevās izlidot no stacijas.

– Vai ir iespējams atrast aizstājēju sievietei, kuru viņš mīlēja vairāk par dzīvi? Neiespējami. "Es apprecējos ar brīnišķīgu sievieti, kura man dzemdēja divus dēlus, mēs labi sapratāmies, sapratāmies un cienījām viens otru, bet tas bija savādāk, nevis aizstājējs, tikai cita dzīve," Arsenijs atbildēja, "un tagad es gribu dzīvot, lai redzētu savu mazbērni, bet dēli izvēlējās bīstamas profesijas, neteikšu, ka nemēģināju viņus atrunāt, mēģināju,

laikam nepārlicieņi, bet tagad baidos par viņiem.

– Ko dara tavi dēli?

– Abi ir mazo zinātniskās izlūkošanas vienību komandieri. Viņu komandas ir pirmās, kas nolaižas uz jaunām planētām, lai veiktu izlūkošanu un savāktu floras un faunas paraugus, un es saraujos katru reizi, kad zvana mans komunikators.

– Jaunas planētas var būt briesmīgākas par bruņotu ienaidnieku, pēdējo ir vieglāk aprēķināt, jūs vismaz zināt viņa galveno mērķi un nekad nezināt, ko jūs varat satikt vai atklāt uz jaunas planētas.

– Un tāpēc es esmu šeit, piedod, Agzam, ka pēc 30 gadiem ierados bez brīdinājuma un pat ar lūgumu, atvainojiet, tas notika tā.

"Es domāju, kad jūs nonāksit līdz sava apmeklējuma punktam." Jūs domājat, ka es nesaprotu, kāpēc jūs esat šeit, acīmredzot, es esmu pēdējā iespēja.

– Ne pēdējā, bet neviens man nepalīdzēs, izņemot tevi.

"Tātad tas ir vienīgais," atbildēja mājas īpašnieks un, atspiedies uz spilveniem, gatavojās uzklaut savā vecā militārā drauga lūgumu. Viņš noteikti viņam palīdzēs, tas ir goda jautājums. Kad viņš bija ievainots, Arsenijs aizveda viņu uz kosmodromu, lai iekrautu viņu glābšanas kuģī un nogādātu kosmosa stacijā, un pēc tam sēdēja netālu no slimnīcas kastes, līdz viņš atguva samaņu. Bet viņam nekad nebija iespējas atmaksāt Arsēnija parādu, sākumā viņš ilgu laiku atradās medicīnas kastē, ārsti viņu savāca pa daļām, un tad, kad viņš

varēja atgriezties dienestā, karš beidzās un viņš godam atbrīvots.

– Zini, Agzam, es nekad neesmu apstiprinājis dažus jūsu planētas likumus, es nesapratu, kā jūs, inteligenta un tehniski attīstīta rase, varat nodarboties ar dzīvu preču tirdzniecību dažādām personiskām vajadzībām. Bet tagad esmu vienkārši izmisumā, baidos, ka pazaudēšu savus dēlus, kuri ar maniakālu neatlaidību pildīs savu pienākumu, un baidos, ka nevarēšu sagaidīt savus mazbērnus.

– Uz kuru planētu dosies tavi dēli?

– “Asfit”, vidēja izmēra planēta, kaimiņu galaktikā divas trešdaļas ir klātas ar necauraidīgiem džungļiem, vienu trešdaļu nesen izstrādājuši mūsu militārpersonas un zinātnieki, neviens nav redzējis saprātīgas rases, ir daudz dzīvnieku, vairums no tiem ir bīstami plēsīgi radījumi, kas nenoniecina mieloties ar cilvēka miesu un ne tikai plēsoņām gribas nogaršot cilvēka miesu, paši džungļi ir biedējoši, it kā dzīvs, skatās tevi, gaida, un, ja tu vienkārši novērsies, pazaudē. Tavu modrību uz minūti, viņi tevi apēdīs.

– Tātad tev vajag raganu?

– Zini, Agzam, man, militārpersonai, kas ir klaiņojis kosmosā un prot šaut gandrīz visu veidu ieročus, un viņam ir arī akadēmiskais grāds, man ir kauns to atzīt. Bet es uzskatu, ka raganas pastāv, es uzskatu, ka daudzas parādības nevar izskaidrot ar zinātņi, un es pat ticu maģijai. Es nekad neesmu bijis liecinieks nekādiem maģiskiem rituāliem, bet es ticu.

– Vai vēlaties viņu ierakstīt kāda sava dēla atslēgā?

– Jā, jaunākajam mans dēls ir pārāk karsts, viņš ir pārdrošs, un es par viņu baidos vairāk nekā par vecāko.

"Jaunība ir neprātīgu darbību laiks," es atbildēju, "varbūt jūs paņemsiet savam dēlam labāku miesassargu?"

"Dēls nenovērtēs šādu aprūpi." Es vēlos, lai viņš nepazūd šajos bēdīgi slavenajos džungļos, bet viņš pats var tikt galā ar plēsīgiem dzīvniekiem un kareivīgiem inteligentu rasu pārstāvjiem, ne velti viņš ar izcilību absolvējis militāro akadēmiju. Jūs zināt, kā viņi tur gatavo, viņš ir izcils karavīrs, bet jūs nevarat cīnīties ar džungļiem, jums ir jāsaprot un jārunā ar viņiem.

– Un, kad tavs dēls vienosies ar džungļiem, ko tu darīsi ar raganu?

– Būs citi džungļi, es viņu iekļaušu pulkā uz pilnu algu ar labu algu un pieteikšu pilsonību, militāristiem tas ir vieglāk nekā civiliedzīvotājiem, pēc gada viņa kļūs par Zemes pilsoni, un kad viņa aizies pensijā, viņa varēs nopirkt sev mājokli un kārtīgu maltīti.

"Tad tev būs jāpaliek pāris dienas, raganai jānokārto dokumenti."

– Agzam, būtu labāk, ja tu man par to nestāstītu, bet tikai teiktu, ka tev jāpaliek ilgāk. Jūs nevarat iedomāties, kā es jūtos, es pārku dzīvu produktu, cilvēku.

– Ne tikai cilvēks, jūs pārkat jaunu meiteni, kuru nolaupīja no vecākiem 6 gadu vecumā un ieveda vergu tirgū, kur es viņu nopirku par mazu naudu, jo tirgotājs bija stulbs un nesaprata, kāda viņam vērtība. bija viņa rokās.

– Kāpēc Agzam, tu man to saki? – Arsenijs skumji jautāja.

– Lai jūs zinātu, ko jūs ņemat, un saprastu, kā pret viņu izturēties. Neatkarīgi no tā, ko jūs domājat par manu biznesu, es nekad neesmu noliecies pret nežēlību, un mani vergi vienmēr ēda sāta sajūtu un nepiedzīvoja vardarbību. Es tos nepērku gultas priekiem, es audzinu no viņiem dažādu specialitāšu karotājus, maniem miesassargiem un apsargiem ir laba reputācija un tie ir ļoti dārgi, un tie, kuriem ir ekskluzīvākas specializācijas, ir vēl dārgāki.

– Vai tu tik taktiski runā par algotiem slepkavām un spiegiem? – Arsenijs jautāja.

– Nu, kāpēc tikai par viņiem? Man arī ir auklītes-miesassargi, ļoti dārgas, labi izglītotas un var ne tikai nosargāt, bet arī iemācīt bērnu un nevajag algot skolotājus, svešus un tāpēc neuzticamus, un dārgākie ir drošības sekretāri, tie ir īpaši novērtēti ne tikai par spēju glābt augsta ranga amatpersonas dzīvību jebkurā situācijā, nepieciešamības gadījumā viņu paslēpt, izvest dzīvu no jebkura nekārtības, to galvenā vērtība ir viņu inteliģence un izcilā izglītība, prasme ne tikai rakstīt un lasīt vairākās valodās, bet arī izdarīt secinājumus un paredzēt sekas. Šie cilvēki tiek pieņemti darbā valdībā un iekļauti gaidīšanas sarakstā.

– Es biju pārsteigts, es par to nezināju. Vai raganas ir vērtīgas verdzenes? "Arsenijs klusi teica: "Man sāp kakls pats vārds, es nevaru to pieņemt."

– Tu pieņemsi. Kad bijām sabiedrotie, zemiešus neinteresēja mūsu paražas un likumi, mēs viens otru pārbaudījām kaujā,

cīnījāties plecu pie pleca, paļāvāties viens uz otru, uzticējāties un nekļūdiņāties. Ienaidnieks ir kritis, kas jūs tagad uztrauc? Mēs esam dažādi, bet arī tad bijām atšķirīgi, un jūs un es esam uzvarējuši vairāk nekā vienā kosmosa kaujā un esam pārāk daudz reižu aizsedzis viens otra muguru, lai tos varētu saskaitīt, tad kāpēc vārdi pēkšņi iespiežas mūsu rīklē?

– Atvainojiet, Agzam, bet jūs joprojām neesat atbildējis uz manu jautājumu.

– Raganas ir vērtīga prece, tās pērk ļoti bagāti tirgotāji un augsti politiķi, tās var ne tikai aizsargāt saimnieku vai viņa tuviniekus, tās var arī nogalināt, būt padomdevējas, spiegi, sekretāri un pat pavadoņi neprecētām meitenēm, pasargājot tās no aktīvo vīriešu uzbrukumiem.

– Vai viņiem māca visas šīs gudrības?

– Viņi trenējas, bet ne visi. Būtībā raganām ir unikālas spējas, un apmācība ir balstīta uz to. Bet sapratu, kam tev vajag, tagad ejam uz pirti. Kamēr jūs izbaudīsiet ūdens procedūras un manu mazgātāju un masāžu meistarību, es sakārtošu raganai dokumentus, kāds vārds jums patīk?

– Agzam, atbrīvo mani no šī, izvēlies vārdu pats vai ļauj raganai izvēlēties. Lūdzu, nepievienojiet problēmas manai sirdsapziņai, saprotiet mani, es jau esmu sirdsapziņas parādā, tas man atgādinās par manu pienākumu, un tas notiks pavisam drīz.

"Labi, lai ragana izvēlas," es atbildēju un piecēlos kājās, "ejam, es tevi aizvedīšu uz pirti, un tad mēs iesim uz teātri, tu gūsi nesalīdzināmu baudu un, ja vēlēties, tad es Uzaicināšu tev

uz nakti kādu karstu meiteni, lai tu vari gulēt.

– Rūpējies par mani, Agzam, es jau esmu pārāk vecs šādām izklaidēm, es dzīvotu, lai redzētu savus mazbērnus, bet es pat nedomāju par nakts izklaidēm pēc sievas nāves, un nav jēgas sākt.

– Nu, vai zini, tu neatteiksies no teātra?

– Nē, es noteikti iešu uz teātri, cilvēks nedzīvo no maizes vien, mums vajag arī garīgo barību, un jūsu teātri ir slaveni visā galaktikā.

2. nodaļa

Divas dienas vēlāk. Arsenijs.

Šodien man jāpamet planēta, es atpūtos 20 gadus, Agzam man nodrošināja kultūras atpūtu: teātri, deju izrādi vienā no labākajām iestādēm pilsētā un vienkārši braucienus uz skaistākajām vietām galvaspilsētā un priekšpilsētās. . Pēc 30 gadu atšķirtības viņi vairs nepameta, bija sakrājies tik daudz ziņu, ka viņi nevarēja beigt runāt. Šķiet, esam nopietni vecāki vīrieši, nevis tenkas, bet ļoti gribējās komunicēt, atcerēties jaunību un pagātnes cīņas. Kad mēs atkal tiksimies? Droši vien nekad, mēs neesam jaunieši, garie lidojumi kosmosā nogurdina, un uz mūsu planētām ir ko darīt, atkal bērni, kuriem nepieciešama uzraudzība, un, ja parādīsies mazbērni, tad ciemos nebūs laika.

– Varbūt mums vajadzētu atvadīties? "Es klusi teicu, uzmetot jaku pār pleciem.

"Kaut kas man saka, ka tu vairs neparādīsies, mani iepriecina viena lieta – es samaksāju parādu, meitene jau ir šeit." Vai satiksies?

"Es gribētu apskatīt, bet mēs parunāsim lidojuma laikā," es atbildēju.

– Neesmu pārliecināta, kas būs, viņai nepatīk sarunas, viņa runā tikai uz lietu, ja pasūtīsi, tad atbildēs, bet vienzīlbēs negaidi detalizētas atbildes un paskaidrojumus, nesīs. pasūtījumu

nekādos apstākļos, bet viņa nepaskaidros, kādā veidā, viņa izgājusi labu skolu, kas viņai bija sagatavota, lai segtu spiegu un algoto slepkavu atkāpšanos: operācijas sagatavošana, kravas un cilvēku evakuācija, un pats galvenais. , apgabala iepazīšana, domāju, ka šīs prasmes viņai ļoti noderēs jaunajā darbā. Viņa prot atrast ceļus jebkurā vietā, zina visu zināmo dzīvnieku paradumus un ļoti labi pārzina augus, kāda maģija viņai ir, nezinu, raganām grūti noteikt, viņi parasti zina nedaudz mazliet no visa, vienu es zinu, ka viņa jūtas lieliski jebkurā dabas ainavā, tā ir viņas stihija. – Agzams atbildēja, – rūpējies par viņu, raganas dzimst reti, un tās tiek rūpīgi slēptas.

Tad viņš atvēra durvis un kādam kļiedza. Iekārtojot krēslā, nezinu kā runāt ar meiteni, dot pavēles, viņa vēl nav iestājusies dienestā, kā ar sievieti uz mūsu planētas, nesapratīs, laikam nemācīja viņai šis.

"Iepazīstieties ar Arseniju, šī ir Aiša," sacīja Agzams.

Istabā ienāca gara auguma meitene, tieva un lokana, ģērbusies garā, platā kleitā ar šķēlumiem sānos līdz ceļiem. Kājās bikses un mīkstas kurpes ar plānām zolēm, galvā interesanti aptīts lakats: aizsedz ausis un pieri, bet atklāj skaistu garo kaklu, tad visu klāj kleita, pat plaukstas ir. pārklāts ar garām piedurknēm, un pirksti ir gari un plāni. Spriežot pēc tumšajām vara krāsas uzacīm un skropstām, meitenei jābūt sarkaniem matiem, un viņas acis ir brūnas, lielas, skaistas, nedaudz izklātas ar zīmulī. Deguns mazs, glīts, nedaudz uzgriezts, augsti vaigu kauli, lūpas vidēja biezuma, tumši rozā krāsā, sejas ovāls maiga, pienaina āda un uz deguna un

vaigu kauliem vasaras raibumi – mazi saules punktiņi. Viņa nav skaistule, bet viņa ir tik jauka meitene, es tikai vēlos viņu apskaut un pasargāt no likstām, viņa šķiet trausla un neaizsargāta, bet es esmu pārliecināts, ka tas tā nav.

"Mani sauc Arsenijs," es stingri saku, skatoties meitenes acīs. Nevienu emociju, bet viņa uzmanīgi klausās: "Jūs lidojat ar mani uz planētu "Asfit" un iesaistāties nelielā zinātniskās izlūkošanas vienībā, mēs tūlīt izlidosim.

Aisha pat nepamirkšķina, viņa stāv un klusē.

– Vai viņa mani saprata? – jautāju Agzam.

– Es lieliski saprotu, viņa runā trīs izplatītākās valodas, ja gribi, lai viņa atbild, vajag pasūtīt.

"Tas nav nepieciešams," es atbildēju un devos uz izeju.

Mēs gājām līdz mašīnai, meitene gāja mums aiz muguras un nesa rokās nelielu somiņu ar personīgajām mantām. Es neatskatījos, Agzams nemaz nereaģēja, it kā tas būtu nepieciešams. Ar viņu viss ir skaidrs, viņš ir pieradis, ka viņa, sauksim viņus par skolēniem, neapšaubāmi izpilda pavēles, bet es esmu militārists un manā pakļautībā ir karavīri, nevis vergi, un es nevaru būt tik mierīgs. Karavīri dienē un ir pienākums pildīt manas pavēles, bet viņu dzīvība nepieder man, vergi ir pilnībā atkarīgi no saimnieka, tie ir viņa īpašums, viņu dzīvība pieder saimniekam un tikai viņš izlemj dzīvot vai mirt.

Mēs ar Agzamu iekāpām mašīnā, Aisha apsēdās aizmugurējā sēdekļī, ielika somu klēpī, viņa paskatījās uz priekšu, bet esmu pārliecināts, ka viņa mani dzirdēs, man tikai jāpagriežas.

– Kādi ieroči viņai pieder? “Es jautāju, kad Agzams aizbrauca no mājas.

– Visi zināmie šaujamoči, labi mētājas ar nažiem, un vispār visi priekšmeti ar asām malām, labi prot garus un īsus zobenus, kā arī prot apieties ar visiem zināmajiem asmeņu ieročiem.

“Viņa tika apmācīta par labu karavīru,” es atbildēju.

“Man ir labākie apmācības centri visā galaktikā,” Agzams lepnī atbildēja.

Un tad mēs klusēdami braucām tālāk, es atvadījos no skaistās pilsētas un šīs skaistās planētas. Es šīs planētas dzīvē daudz nepieņemu un, iespējams, arī nekad nepieņemšu, taču, kā teica mans cīņu biedrs, tās ir dažādas, taču tas mums netraucēja būt sabiedrotajiem pēdējā kara laikā. Visi pārpratumi tika nobīdīti otrajā plānā, mēs cīnījāmies un uzvarējām, man nav tiesību stāstīt, kā dzīvot citas planētas iemītniekiem, tā ir viņu dzīve, viņu likumi un noteikumi.

Atvadījāmies no Agzama pie kosmosa kuģa, cieši apskāvāmies, paglaudījām viens otram pa muguru, nesolījām satikties, abi sapratām, ja tikšanās notiks, tad tikai ārkārtējos apstākļos. Mēs neesam jauni, visi ir aizņemti ar biznesu un ģimeni, un tagad mums ir citi mērķi un uzdevumi, un mēs lidojam kosmosā tikai tad, kad tas ir absolūti nepieciešams. Es vairs nevēlos skatīties uz auksto nedzīvu telpu, es gribu stāvēt uz zemes, skatīties uz zāli un kokiem, gozēties saulē un gulēt uz platas mīkstas gultas. Tās laikam ir vecumdienas, lai gan jebkuram vecumam ir savs šarms, tāda ir mana pārlicība.

"Ardievu, draugs," es klusi sacīju Agzamam, "es novēlu jūsu mājas labklājību, veselību un bagātību jums un jūsu pēcnācējiem."

– Un es novēlu jums mazbērnus un mazmeitas, laipnas, skaistas un auglīgas vedeklas un veselību jums Arsēnijam un jūsu dēliem. – Agzams man pasniedza biezu aploksni – tie ir Aishas dokumenti, viņa pati izvēlējās vārdu, vecums ir īsts, bet dzimšanas vieta ir viltota, jūs saprotat, tas ir nepieciešams.

Man pat nobira asara, kad iegāju kosmosa kuģī, Aisha man sekoja, man vajag meiteni dabūt kajītē un izskaidrot mūsu ikdienu.

– Aisha, izvēlies jebkuru tukšu kajīti, ēdam pa stundām, grafiks karājas pie ēdamistabas durvīm, katrs gatavo sev, pārējā laikā tu izklaidējies, kajītēs planšetdatori pieslēgti galaktikas tīklam, tu var lasīt ziņas, mums ir piecu dienu lidojums, vēlams nenovērst apkalpes uzmanību no darba.

Un atkal es neredzēju nekādas emocijas, šī ir apmācība, un man nevajadzēja neko teikt par apkalpi, esmu pārlicināts, ka es pat neredzēju meiteni lidojuma laikā. Es devos uz savu kajīti, apkalpe ieradīsies pēc piecām minūtēm, lai gan viņi būs pārsteigti, ka mūsu maršrutā ir pasažieris, viņi neuzdos jautājumus, viņi ir karavīri un neapspriež priekšnieku pavēles.

Kad devos pie sevis, meitenes vairs nebija gaitenī, laikam viņa bija izvēlējusies kajīti.

Pēc piecām dienām. Arsenijs.

Pa skaļruni es paziņoju visai apkalpei, ka atspoļkuģis nolaidīsies uz planētas Asfit pēc 20 minūtēm, un visiem ir jāsatavojas iziet no atspoles tūlīt pēc nolaišanās. Planēta mūs sagaidīja ar mākoņainām debesīm un nelielu lietu. Uz šīs planētas līst vismaz dienu, tas sākas ar šādu lietu un beidzas ar lietusgāzi. Mums steidzami jānododas uz kazarmām un jāsakārto pavēle, lai viņu uzņemtu apakšgrupā. mana jaunākā dēla Radima pavēle, un rīt uzdāviniet Aišu karavīriem. Sievietes arī dien mūsu armijā, viņu vienīgā privilēģija ir atsevišķa telpa ar dušu kazarmās. Pretējā gadījumā viņi kalpo tādos pašos apstākļos kā vīrieši, un viņu vidū ir daudz izcilu cīnītāju. Es neesmu šovinists un neuzskatu, ka sievietēm nav vietas armijā, pēdējais karš parādīja, ka viņas ir izcilas karotājas, analītiķes un izlūkdienesta virsnieces. Jums ir jārunā ar savu dēlu par meiteni, ļaujiet viņam viņu iepazīstināt. Cik es zinu, izklūšana džungļos notiks pēc divām dienām, un mums arī jāpavēl intendantam iedot viņai militāro formu, ieročus un citus sīkumus, kas nepieciešami karavīriem.

Kamēr es plānoju, shuttle nolaidās kosmodromā, es piecēlos un devos uz savu kajīti pēc somas, mašīnai jau vajadzēja piebraukt, ekipāža tagad dosies atpūsties, un militārie tehniķi parūpēsies par shuttle. Kad es piegāju pie lūkas, Aisha jau stāvēja pie tās ar somu rokā. Man izrādījās taisnība, mūsu lidojuma piecās dienās ēdamistabā redzējāmies tikai dažas reizes, viņa klusībā uzsildīja traukus ar ēdienu, uzmanīgi un ātri tos ēda,

tukšo trauku izmeta utilizācijā un ātri izgāja no ēdamistabas, joprojām mierīga savā pastāvīgajā šallē uz galvas garā kleitā un biksēs. Viņa nereaģēja uz apkalpes locekļu čukstiem, kuri acīmredzot gribēja sazināties ar meiteni, nevienam neteica ne vārda, pat ar skatienu neparādīja, ka tos redz un dzird. Es nezinu, kā cīnītāji uz to reaģēja, man šķiet, ka viņi bija nelaimīgi. Viņi nevar saprast viņas uzvedību: viņi izgāja mūsu militāro skolu. Viņi nebija ierobežoti ārpus dienesta, sievietes armijā ir atraisītas un viegli sazināties, dažreiz tas traucē, bet tur neko nevar darīt, vīrieši un sievietes neatkarīgi no tā, vai viņi ir armijā vai civildienestā, šīs vienmēr ir sarežģītas attiecības un pat militārās mācības neglābj.

"Tagad es jūs iekārtošu kazarmās, un rīt es jūs iepazīstināšu ar zinātniskās izlūkošanas vienības komandieri, kurā jūs dienēsit," es teicu meitenei un, atverot lūku, izkāpu no kuģa. Kad iekāpu pēc manis atsūtītajā mašīnā ar acs kaktiņu pamanīju, ka Aisha viņa ieslīdēja aizmugurējā sēdekļī un atkal apsēdās pie loga, skatoties uz priekšu.

Vienu brīdi ļoti gribējās uzzināt, kā mans cīņas biedrs tiek apmācīts mācību centros, bet tad nodomāju, ka labāk man nezināt. Šādu apmācību var sasniegt tikai ar stingrām fiziskām un psiholoģiskām metodēm. Lai gan kāds draugs man apliecināja, ka viņa vergi nepiedzīvo ne badu, ne nepamatotu cietsirdību, es tam neticu. Ir daudz veidu, kā apmācīt lielisku cīnītāju, un es nevaru pieņemt visus, un es nevaru pieņemt gandrīz visas metodes, un es nevēlos par to domāt, es labāk gulēšu.

Mašina apstājās pie barakas, es liku šoferim atpūsties, un devos uz savu kabinetu, vajag piezvanīt kvartālam un dot pavēles par meitenes sakārtošanu es neatskatījos uz Aishu, bet sajutu ar muguru ka viņa man seko. Birojā es viņai norādīju uz krēslu un devu pavēles savam adjutantam, kurš mūsu īsās sarunas laikā turpināja skatīties uz meiteni, kas skatījās viņam cauri. Kvadrātmeistars ieradās trīs minūtēs, steidzās, parasti uz viņu jāgaida ilgāk. Viņš ir gados vecs vīrietis, pēc pusgada dosies pensijā, tāpēc priekšniecība uz nelieliem noteikumu pārkāpumiem piever acis. Un te viņš ne tikai pārsniedza visus standartus, bet arī ienāca manā kabinetā, aizpogāts, gudrs un ar precīzu soli. Man gandrīz aizrijās no smiekliem un nācās aizsegt muti ar roku, lai neaizvainotu pieredzējušo cīnītāju. Man nav padoto, bet biroja tenkas, par meiteni laikam jau visi kazarmu karavīri zina, nebrīnīšos, ja tagad puse slēpjas nomaļos nostūros un gaida, kad viņa pametīs manu kabinetu. Cilvēce nekad neatbrīvosies no zinātkāres.

"Mums meitene jāiemitina kazarmās, jāiedod viņai militārā forma un standarta ieroču komplekts braucienam uz džungļiem, es pēc pusstundas parakstīšu rīkojumu par viņas uzņemšanu Radima komandā."

– Bez sagatavošanās un pārbaudes? – kvartārs klusi jautāja. Pieredzējušais cīnītājs neizturēja, ilgāk par pusstundu nevar ievērot noteikumus, priekšniecību pavēles apspriest kategoriski aizliegts, taču viņam to jau sen neviens nav atgādinājis.

"Viņa ir labi sagatavojusies," es atbildēju un ieraudzīju

uz meiteni vērsto intendanta skeptisko skatienu, bet Aisha pat nepamirkšķināja, man ir bail domāt par viņas apmācības metodēm.

Man nācās bargi paskatīties uz savu padoto, lai panāktu, ka viņš aizver muti. Acīmredzot es grasījos uzdot vēl vienu jautājumu, man bija jāsaka skaļi un skaidri:

– Izpildiet pavēli, ielieciet karavīru algā un parādiet viņai vietu pie galda ēdamistabā, iepazīstiniet viņu ar ikdienas rutīnu un parādiet mācību telpas un poligonu. Par pabeigšanu ziņojiet personīgi.

Kvalitatīvs uzmanīja manu toni un saknieba lūpas.

"Aisha," es pagriezos pret meiteni, "seko viņam, rīt es satikšu tevi birojā 08.00." Meitene piecēlās un devās uz durvīm, ceturkšņa priekšnieks pamodās un metās uz izeju.

Aisha.

Kvadrātnieks mani veda uz otro stāvu, tas, cik saprotu, ir kazarmu sieviešu spārns, tur ir diezgan daudz istabu, tas nozīmē, ka mans izskats lielu ažiotāžu neizraisīs, sieviešu ir diezgan daudz. dienē zemes armijā. Kāds vecāka gadagājuma karavīrs man pasniedza istabas elektronisko atslēgas karti un teica, ka pēc pusstundas atnesīs ieročus un formas, sakot, ka man tā staigāt pa kazarmām pēc nolikuma nav pareizi. Es iegāju istabā. Šaura, militāra stila gulta, garderobes vietā ir padziļinājums sienā ar pakaramiem un pāris plauktiem, apakšā plaukti apaviem,

neliels naktsskapītis sīkām personīgajām mantām un neliels galdiņš ar pieskrūvētu personīgo planšetdatoru. siena, ķebļītis, logs ar žalūzijām un durvis, šķiet, dušas telpā. Kvadrātnieks aizgāja, un es, uzmetusi somu uz ķebļa, devos apskatīt istabu. Dušas telpa ir maza, bet ir pat plaukti higiēnas precēm. Tualete un izlietne – nekas papildus. Lidojot uz planētu, es izklaidējos, lasot informāciju par zemes iedzīvotājiem, viņu bruņotajiem spēkiem un planētu, kurā es dienēšu. Informācijas ir daudz, lielākā daļa ir bezjēdzīga, pēc pēdējā kara Zemes valdība atcēla ģenerālmobilizāciju un dienestā atstāja tikai profesionālu militārpersonu, kaujās ievainotos aizsūtīja pensijā, nodrošinot viņiem pienācīgu uzturēšanu un laba medicīniskā apdrošināšana, dažas militārās skolas tika slēgtas, pārējās tika pārceltas uz ilgākām un padziļinātām apmācības programmām. Tagad militāristi tika apmācīti vismaz 5 gadus, un viņi saņēma ne tikai izcilu militāro un fizisko sagatavotību, bet arī izcilu izglītību. Priekšlaicīgas pensionēšanās gadījumā viņi varētu paļauties uz labu darbu.

Pirms gulētiešanas ieiešu dušā, bet tagad jāizpēta ikdienas rutīna, jāatceras, kur atrodas militārās nometnes galvenās ēkas, ceru, ka intendants man parādīs. Es to varu izdarīt pats, bet neviens nedeļa pavēli doties ārā un izpētīt pilsētu pašam.

Atskanēja pieklausījums pie durvīm, ceturkšņa kapteinis nesa lielu maisu ar drēbēm un somu ar ieročiem un citiem misijas pabeigšanai nepieciešamiem priekšmetiem. Izmetis somu uz grīdas, vīrietis nolika drēbju maisu uz gultas un sāka vilkt ārā

savu formastērpu.

– Jāstaigā pa militāro nometni bez ieročiem un ikdienas formā. – Viņš teica, izvilkdams no somas brīvas bikses, plānu T-kreklu ar garām piedurknēm un augstu apkakli, haki krāsu un taisnu jaku. "Šī ir ikdienišķa uniforma, jums nav jānēsā lakats galvā," un izņēma šalli, lai tā atbilstu T-krekla krāsai, "ja ir karsts, tad var valkāt tikai bikses un T. -krekls ar īsām piedurknēm," un izņēma caurspīdīgu somiņu ar vasaras uniformu, "bet pagaidām tas nebūs vajadzīgs, tagad uz planētas ir rudens, un pēc pāris mēnešiem sāksies ziema. "Tu paskatīsies uz savu soļošanas formas tērpu vēlāk," viņš piebilda un izvilka citu somu. "Ir arī lietuss jaka, silts džemperis un cimdi, redzēsiet vēlāk." Domāju, ka nekļūdījies ar izmēru, šajā amatā dienēju ilgu laiku, man ir uztrenēta acs, un te ir drēbes treniņam," un atkal no somas parādījās caurspīdīga soma, "tad paskatīsies, palika tikai kurpes," un kvartārs izkratīja no somas vairākas caurspīdīgas somas ar sapakotām kurpēm un, izvēloties somu ar zemajiem zābakiem, pasniedza man, – tie ir ikdienas formas tērpiem, augstiem pārgājienu zābakiem, gaiši. zābaki treniņam un arī čības staigāšanai pa istabu,– tad viņš piegāja pie somas ar ieročiem un izņēma no turienes tumšu, biezu iepakojumu, – tā ir apakšveļa, visa no ērta mīksta materiāla un tik vērīgi skatījās. Nez, par ko viņš mani uzskata? Vai viņš domā, ka esmu pieradis valkāt tikai zīdu?

Kamēr vīrietis aktivizēja manu planšetdatoru, es stāvēju un skatījos uz formastērpu, apskatīšu vienatnē sīkāk, ieroci arī

izpētīšu vēlāk.

"Šis ir ieroču seifs," sacīja ceturkšņa kapteinis, noklikšķinot uz neliela kvadrāta pie sienas, neliels panelis attālinājās, un es redzēju īpašus āķus šaujamočiem un kabatas munīcijai un asmeņu ieročiem, "Es uzstādīju jums planšetdatoru. , ir jūsu pulciņa fiziskās sagatavotības grafiks un ēdnīcas, bibliotēkas un sporta zāļu darba grafiks," vīrietis piebilda, „pārgērbies, tiekamies pēc 15 minūtēm koridorā, iesim iepazīties ar militārā nometne."

Viņš iznāca ārā un es izņēmu formu un apavus. 15 minūtes ir daudz, jums nekur nav jāsteidzas.

Izgāju no istabas tieši pēc 15 minūtēm, ceturtdaļmeistaram tiešām bija dedzīga acs, formas tērps man lieliski piestāvēja – neapskāva manu figūru, bet arī nekarājās kā uz pakaramā, un kurpes derēja ideāli, Es uzvilku šalli, un mani spilgti sarkanie mati bija vairāk pazīstami ar to nepiesaistīs uzmanību.

"Nu, iesim, es jums vispirms parādīšu ēdamistabu," sacīja ceturkšņa vadītājs un devās uz kāpnēm.

* * *

Es atgriezos istabā stundu pirms gaismas nodzišanas. Es nedomāju, ka visi cīnītāji ievēro rutīnu, bet pēc gaismas nodzišanas ir aizliegts atstāt telpu. Ēdamzāle atradās kazarmas pirmajā stāvā, kvartants man parādīja manas daļas galdu, viņi jau bija paēduši vakariņas. Mums bija uzkodas, vīrietis bija ziņkārīgs, bet es nesazinājos, un viņš ātri atteicās no mēģinājuma pierunāt mani. Man nav ko stāstīt par savu dzīvi, viss labais

notika pirms 6 gadu vecuma, un tad bija verdzība, mācības, smagas mācības un nekādu cerību uz laimīgu nākotni. Mācību centrā sapņi tiek ātri nogalināti, un gada laikā no tiem vairs nav palicis pēdas. Psihologi, treneri, audzinātāji un skolotāji – neviens par jums nežēloja un nepieņēma piemaksas par jūsu vecumu un dzimumu.

Apskatījusi drēbes, rūpīgi pakārusi tās un salikusi pa plauktiņiem, izģērbos un iegāju dušā. Es nesaslapināšu matus, tos ilgi nožūs, mani mati ir efektīvs ierocis, un es tos izaudzēju līdz ceļiem, sapinu četrās bizēs un aptin ap galvu, un tad nostiprināju to ar šalli vai lakatiņu, varu izmantot jebkuru virvi vai pat augu kātu. Bet mati nav vienīgais ierocis. Ierocis ir viss ķermenis. Jūs varat nogalināt ar roku, kāju, galvu un pat muguru. Galvenais ir zināt, kā un kur trāpīt, skaidri aprēķināt spēku un ātrumu. Tas viss ir novests līdz automātismam, un es varu nogalināt pat ar aizvērtām acīm pilnīgā tumsā, koncentrējoties uz skaņu un karstumu vai pat ienaidnieka sirds pukstēšanu. Man bija labi skolotāji, labākie savā jomā, saimnieks neskopojās, pieņēma darbā labākos no labākajiem un maksāja viņiem lielu naudu, lai viņi neskatās uz konkurentiem.

Modinātāja iestatīšana planšetdatorā pulksten 07.00. Rīt man ir tikšanās ar jaunu komandieri, es negaidu neko labu, es nedomāju iekarot karavīru uzticību, rūpējoties par viņiem vai izgriežot savu dvēseli viņu priekšā, runājot par savu grūto dzīvi. Nezinu kā un negribu, katram pienāk tāds liktenis, kādu dievi viņam noteikuši.

3. nodaļa

Arsēnija birojs. Nākamās dienas rīts. Radims ir nelielas zinātniskās izlūkošanas vienības komandieris.

Tēvs uzaicināja mūsu pulku pulksten 07.45, mums bija jāpaliek izsalkušam, brokastojām no 8.00 līdz 9.00. Tagad nav kara laiks, un grafiks ir bezmaksas, jūs vienkārši nevarat izlaist treniņus un nodarbības uz simulatoriem un simulatoriem.

– Kāpēc mēs esam šeit? “Es jautāju savam tēvam, bet es viņu tā saucu tikai pie sevis, tagad viņš ir mūsu militārā kontingenta komandieris uz šīs nedraudzīgās planētas.

“Es jūs iepazīstināšu ar jauno komandas locekli,” atbildēja komandieris.

Atdalījumā nebija personālu, un tāpēc mēs veicām tikai vienas dienas reidus džungļos – izbraucām agri no rīta un atgriezāmies vakarā. Dzīlās džungļos negājām, galvenokārt veicām izlūkošanu uz robežas, tāpēc dzīvniekus gandrīz neredzējām, un augi uz robežas neaug tik blīvi un pārsvarā ir nekaitīgi, bet līdz muskuļiem sāpēja, gribējās. iespieties tālu šī neizpētītā blīvā un briesmīgā meža dzīlēs. Kad piekļāvēja pie durvīm, es pārmiņu skatienus ar savu vietnieku Azatu, mēs neuzdrošinājāmies trokšņot komandiera kabinetā, bet neviens mums neliedza apmainīties ar skatieniem un reizēm saspringt; Kad tēvs mani pavēlēja iekšā un durvis atvērās, manas acis iepletās, es vienkārši

nespēju valdīt pārsteigumu. Gara auguma, tieva meitene, ikdienišķā militārā formā, ļoti glīta, bet acis vienaldzīgas. Viņa pat neskatījās uz mums, viņa skatījās tikai uz savu tēvu, bez intereses acīs.

"Aisha," teica tēvs, pieejot pie viņas, tas ir tavs komandieris Radīms, viņš norādīja uz mani, es piecēlos, meitene pagriezās pret mani, viņas skatiens nemainījās. Mani cīnītāji stāvēja man blakus, un es nolēmu, netērējot laiku, iepazīstināt viņus ar jauno cīnītāju.

"Šis ir mans vietnieks Azats," es sacīju un pagrūdu viņu nedaudz uz priekšu, "šis ir Badīrs un Kafīrs," es norādīju uz kaujiniekiem. "Pēc brokastīm pulcēsimies tehniskās izlūkošanas telpā un apskatīsim mūsu rīcībā esošos elektroniskās izlūkošanas datus un džungļu kartes," es nedaudz gaidīju meitenes atbildi, bet viņas sejā pat nepazibēja emocijas. , "un tagad tas viss ir brokastīs."

Cīnītāji devās uz durvīm, meitene pagriezās un sekoja viņiem, un mans tēvs turēja mani aiz piedurknes.

– Vai viņa absolvējusi militāro skolu? – jautāju, kad biroja durvis aizvērās.

"Nē, bet viņai ir lieliska apmācība," atbildēja tēvs, "viņa tika apmācīta mācību centrā uz planētas Ošmīras."

– Vai es dzirdēju pareizi? Planēta "Ošmīra"? Tēt, man nav vārdu, vai tu nopirki vergu?

– Viņa ir ragana un ļoti labi zina visas galaktikas ainavas, zina par visiem zināmajiem dzīvniekiem, viņa varēs sarunāties

ar džungļiem.

– Piekritīsi? Ragana? Tēvs, vai tu tici visām šīm muļķībām?

"Es tam ticu, un, ticiet man, tam ir iemesli." Es lūdzu tevi, dēls, nerunāt par Aišu.

– Jā, es negribēju, kā jūs nonācāt līdz šim punktam? Es nopirku vergu, tēt, es nesaprotu.

"Es gribu dzīvot, lai redzētu savus mazbērnus, bet jūs vienkārši esat apsēsts ar šo džungļu iekarošanu." Bet tas nav iespējams, jums ir jāvienojas ar viņiem vai jāupurējas viņu labā. Tie nav tikai augi, tie ir dzīvi, vai arī kāds tos kontrolē.

"Tu pārspīlē, tēvs, es iešu, pretējā gadījumā mēs atkal strīdēsimies, mums ir dažādi viedokļi par uzdevuma izpildi."

"Nesāpini meiteni," mans tēvs teica, kad es atvēru durvis.

– Vai ir iespējams viņu aizvainot? Vai vergiem ir tiesības tikt aizvainotiem? – es atbildēju un izgāju no kabineta.

Dažas stundas vēlāk. Aisha.

Jau divas stundas atrodamies tehniskās izlūkošanas telpā, skatoties izlūkrobotu filmētos videomateriālus, satelītattēlus un speciālo robotu veidotās topogrāfiskās kartes, zinātniskās izlūkošanas vienības nav iegājušas dziļi pašos džungļos, planētas izpētes operācija. sākās tikai pirms mēneša, pirmie sāk darboties roboti un satelīti, un tikai pēc tam cilvēki. Džungļi aizņem milzīgu platību, lai gan ne visur ir tik blīvi, ir arī mazi tuksneša apgabali, ir lieli ezeri un upes un pat zemi kalni, kurus blīvās

veģetācijas dēļ ir ļoti grūti saskatīt. Es salīdzināju attēlus pa dienām un nedēļām, skatījos videomateriālus par vienu un to pašu apgabalu, kas uzņemts dažādās dienās, un mani uztrauca tas, ka džungļi mainās. Netiešā veidā, taču šķita, ka tās kustējās, vispirms vienā virzienā, tad otrā un dažreiz pa apli. No tik maziem datiem grūti noteikt kustības virzienu, likās, ka viss notiek haotiski, bet nē, tā bija sistēma, skaidra sistēma, tikai algoritmu noteikt nav iespējams, datu ir maz, tas ir nepieciešams uzstādīt bākas visos laukumos un novērot, nevis mēnesi vai divus, tas prasīs gadus, varbūt pat gadu desmitus.

– Ko tu redzi? – Radims vēsi jautāja, tuvojoties man no aizmugures.

– Viņi kustas.

"Mēs visi to pamanījām, bet mēs nevaram noteikt sistēmu, mēs to neesam pētījuši ilgu laiku," viņš atbildēja, "un mēs nevaram redzēt dzīvniekus, lai gan esmu pārliecināts, ka to ir ļoti daudz. no tiem un puse no tiem ir plēsēji.

Viņš man neprasīja atbildi, viņš vienkārši noteica faktu: plēsēju ir daudz, pat video kadros džungļi izskatījās bīstami. Augi auga trīs līmeņos. Garākie koki ar blīviem vainagiem un resniem stumbriem varēja sasniegt vismaz 30 metru augstumu, otrā kārtā bija koki un krūmi, pārsvarā dzeloņi vai sīklapu, tie turējās pie koku stumbriem, un daži uz tiem parazitēja, ierokot saknes tieši koka stumbrs. Viņu zari bija ļoti blīvi, to adatas bija garas un asas, un daži bija indīgi. Tie auga galvenokārt platumā, it kā savienojot savā starpā lielus kokus un veidojot

gandrīz necaurejamas biezas sienas. Apakšējo līmeni veido garas zāles un mazi krūmi ar platām vai gandrīz tukšām lapām, ar garām zarotām saknēm, kas varētu pārvietoties pazemē, meklējot jaunus barības avotus. Starp augiem ir daudz plēsēju, kas barojas gan ar kukaiņiem, gan maziem dzīvniekiem, un arī vīnogulāji, resni, tievi, gari un īsi, tie izplatās no viena auga uz otru, veidojot spēcīgu tīklu. To mazās adatiņas pielipušas tā, ka neizturēja no moderna materiāla izgatavotas drēbes, kā arī ziedi ar patīkamu, bet reibinošu smaržu. Ja jūs ieelpojat, jūs sākat halucinācijas, jūs sākat krist panikā un mest sev apkārt visus priekšmetus. Ja dabūsi dažus iecirtumus, plēsēji skrien uz svaigu asiņu smaržu, un tad ne ieroči, ne fiziskā sagatavotība tevi neglābs, ja nogalināsi vienu plēsēju, cits vai trešais uzbruks no aizmugures, slēpjoties blīvos brikšņos un dedzīgi; mieloties ar veiksmīgāku un varenāku dzīvnieku vakariņu paliekām. Bet šajos džungļos ne tikai siltasiņu dzīvnieki, bet arī čūskas, rāpuļi un plēsīgie putni, un pat tie, kas parasti neēd gaļu, sajūtīs asiņu smaržu, lai pēc tam varētu apēst jūsu mirstīgās atliekas. mīkstumu un iekļaut uzturā olbaltumvielas. Nu šitie grauzīs jums kaulus, līdz tie kļūs balti, un tad augu saknes tos sadrupinās un apaugļos zemi. Un tas viss notiks pāris dienu laikā un nebūs nekādu pēdu. Džungļi neizmet vērtīgus produktus, viņi visu pārstrādā savā labā.

"Visi pusdienās," Radims pavēlēja. – Maršruts mums bija noteikts, līdz pietuvosimies viens otram, pētīsim tuvējos laukumus. Vakarā saņemsiet maršruta kartes planšetdatoros,

no rīta izsniegs pārtiku, medikamentus un guļammaisus. Pēc pusdienām atpūta, rīt 06.00 dodamies ceļā, dabū brokastis ēdamistabā, šaujamo ieročus minimums, aukstos, cik var nēsāt. Badir un Kafil fiksēs bākas un domofonus, mums ir divas dienas laika, lai izpildītu uzdevumu.

– Vai meitene kļūs gaiša? – Azats pasmīnēja.

"Viņai vajadzētu informēt sevi," atbildēja Radims, "lai izpildītu pavēli!"

Es devos uz durvīm, tā kā man nav norīkots neko nest zinātniskiem pētījumiem, es ņemšu vēl ieročus un drēbes. Rudens ir nakts salnu laiks, lai gan džungļos salnu nav, taču arī nulles temperatūra ir neērta gulēšanai.

* * *

Tikko grasījies iet dušā un iet gulēt, kad piekļāvēja pie manām durvīm, intendants man atnesa nometnes somu un segas gulēšanai, maisu ar pārtiku, ūdeni, īpašus vitamīnus un uztura bagātinātājus, kā arī paņēma pretlīdzekli un saņēma personīgo rokassprādzi ar bākuguni un mini domofonu. Viņš mani informēja, ka pasūtījums manai uzņemšanai jau ir reģistrēts un pēc akcijas man izsniegs algu karti un tur pārskaitīs manas piemaksas, kā arī varēšu armijas veikalā iegādāties nepieciešamos sīkumus. Man nevajag sīkumus, visu var pagatavot no augiem, tas nozīmē, ka varu ievākt materiālu pārgājienā, džungļos ir daudz augu, ko var izmantot ikdienā un nav vajadzīgi vitamīni. Un kāpēc intendants personīgi nolēma parūpēties par manu nodrošinājumu? To visu es zinu noliktavā,

kur tā atrodas, un nemaz nav slinkums līdz tai tikt. Bet es atmetu šo jautājumu kā nevajadzīgu, es nesaprotu šo cilvēku un netaisos prasīt paskaidrojumu. Jāgatavojas pārgājienam, maršrutu esmu iegaumējis, un džungļos orientēšos atbilstoši situācijai.

Nākamajā rītā agri. Aisha.

Komanda iekāpa mašīnā precīzi noteiktajā laikā, mums bija jābrauc stunda līdz džungļiem, bet pēc tam jāiet un jāgriežas ar speciālu nazi. Citādi nevar tikt cauri, dienas laikā visas takas aizaug, vienā vietā aizmieg un pamosties citā, pa nakti augi izaug vairākus centimetrus un aizpilda brīvo vietu, un var arī nepazīt zona, kur vispār vakarā aizmidzis.

Pirms došanās džungļos Radims pārbaudīja mūsu ekipējumu, rūpīgi nopētīja mūs un, stāvot priekšā, deva signālu kustēties. Es gāju aiz takas sākumā veģetācija nav tik blīva un var atrast, lai arī šauras, ejas starp kokiem un krūmiem. Bet pēc stundas mēs nonāksim tumšā vietā. Pateicoties lielajam koku un krūmu skaitam, reti sastopamie stari var izlauzties līdz pašai zemei, visa augsne ir irdena un slidena, ja vien jūs, protams, neatrodāt gabalu augsne, kas nav klāta ar zālēm vai saknēm. Koku un krūmu saknes atrodas gandrīz virspusē, absorbē mitrumu, kas plūst no lapām un kātiem, un tās arī kustas. Jāskatās gan zem kājām, gan priekšā, lai nepakārtos indīgajā vīnogulājā, kas nolaižas gandrīz līdz zemei. Lēnām virzāties, cīnītāji jau izņēmuši nažus un bruģē ceļu, es bez tā lieliski iztikšu, lavierējot starp krūmiem

un saknēm. Mēs joprojām atrodamies pie džungļu robežas un nejutu sev apkārt lielus dzīvniekus, putnus un mazos grauzējus, bet plēsēji robežai netuvojas.

"Mums ir jāņem augsnes un zāles paraugi," Radims sacīja un apstājās.

Kamēr cīnītāji izņēma speciālos maisiņus un nažus paraugu ņemšanai, es aizgāju pāris soļus un, aizverot acis, nolaidu visus vairogus, man cauri vēnām skrēja maģija un es jutu džungļus, mani apdullina skaņas un smakas. , viņi bija dzīvi un kaut ko slēpa. Viņi uzauga uz šīs planētas iemesla dēļ, viņi aizsargā to, ko cilvēkiem nevajadzētu atrast. Zinātniekiem vēl par agru to zināt un redzēt, tādiem atklājumiem viņi nav gatavi un tāpēc džungļi tur nevienu nelaidīs, baidīs un mulsinās, bet zinātnieki neatradīs to, ko nedrīkst atrast. Nē, ar šiem džungļiem vienoties nav iespējams, varbūt tikai sīkumos, nu, viņi rādīs ceļu atpakaļ uz militāro nometni, varbūt brīdinās par laikapstākļiem, bet citādi būs nelokāmi un tas nav iespējams lai viņus nomierinātu, nekādus upurus nepieņems, kāpēc viņiem vajadzīgi brīvprātīgie upuri, kad ņem, ko grib.

"Ejam tālāk," Radims pavēlēja, un mēs iestājāmies rindā.

Būs grūti iet tālāk, biezokņi kļūst arvien blīvāki, plēsīgie putni mūs vēro, kamēr mēs kustēsimies, tie mūs dzenās, tiklīdz apstāsies uz nakti, varēs uzbrukt, lielu postu nenodarīs, bet šeit galvenais ir piepildīt gaisu ar asiņu smaržu, kas piesaistīs lielus plēsējus, un putni dabūs savu miesas gabalu, tie nav mantkārīgi un derēs lūžņi no lielo dzīvnieku galda.

"Mums jāvirzās uz ezeru," sacīja Radims, kur jūs varat atrast vietu, kur palikt pa nakti.

Viņš pavēlēja, bet nejautāja, un tāpēc es klusēju. Jūs nevarat nakšņot pie ūdens – no turienes jūs varat sagaidīt kādu pārsteigumu naktī. Džungļos vai nu uz liela koka blīvos vainagos, vai alā ir vēl viena iespēja atrast un izrakt koka saknēs ieeju un nomaskēt ieeju ar indīgiem krūmiem, bet to sajūtīs neuzdrošinās uzbrukt, un rītausmā dosies prom. Bet viņš ir komandieris, varbūt viņam ir idejas, kā droši nakšņot pie ezera.

* * *

Ezers nekad neparādījās, džungļi mūs mulsināja. Visi instrumenti rādīja, ka esam sasnieguši ezeru, bet viss ap mums joprojām bija tumšs, blīvi briksņi un plēsīgi putni, kas vairs neslēpās, bet gan nekaunīgi rādījās mums priekšā, un dažī lidoja virs galvas, gandrīz pieskaroties īpašam. pārgājienu šalles ar spārnēm.

– Kas notiek? – Radims apstājas, krata navigācijas ierīci, pārstartē, bet nekas nemainās, joprojām rāda, ka stāvam pie ezera – pietāsim atpūtai, aparāti nestrādā, izņemam kartes.

Azats noņem somu un, izņēmis karti, atloka to un ērti novieto uz zema, blīva krūma, cīnītāji pienāk un sāk skatīties, bet es aizeju aiz koka. Plēsoņa. Mūs ieskauj neliels bariņš lielu plēsēju. Klusi uzkāpjot kokā, es savācu vairākus vīnogulājus, uztinu un apgriežu vairākās vietās. Tas ir paredzēts avārijas nolaišanai, kaujiniekiem nav laika satvert ieročus, kad blakus no krūma izvīrzās milzīgs, pieres plēsoņa purns, kas pārklāts ar biezu

kažokādu. Viņš smejas un rāda asus dzeltenus ilkņus, blakus ir vēl citi, aiz koka nav redzams, bet dzirdams rūciens un elpošana, cīnītāji stāv viens pret otru ar mugurām, veidojot apli, ložmetēji tiek piespiesti. viņu sāni, pirksti ir uz palaidējiem, bet viņi redz tikai vienu zvēru. Šaušana ir līdzvērtīga pašnāvībai, kad tu nogalināsi vienu, trīs cilvēki tev uzbruks, bet viņi tevi jūt un pat zina, no kuras puses uzbrukt, lai tevi pārsteigtu. Tas, kuram no krūmiem spīd purns, ir bara jaunākais un vājākais dalībnieks, vadonis rūpīgi slēpās, viņš skatās un dod zīmes, šie plēsēji uzbrūk tikai barā, un viņi labi sazinās savā starpā un kamēr vājais novērš upura uzmanību, vadītājs novieto spēcīgas personas un plāno slepkavību. Vadonis guļ biezā zālē zem tuvējā koka, viņš neskatās uz cīnītājiem, pietiek ar viņu elpošanas un sirdspukstu skaņām, lai viņš zinātu, kur viņi atrodas. Noņemu pārgājiena somu, piesienos ar vīnogulājiem un veicu asu lēcieni tieši virsū līderim, pieredzējis, viņš mani sajuta un aizripoju prom, bet es lidojumā nogriezu belay un strauji mainu virzienu, pirms kājas sasniedza zemi, ieduru līdera galvā garu nazi, kuru izvelku no gurna apvalka. Plēsējs sēc, ķermenis raustās krampjos, atskan īss ložmetēja šāviens, kaujinieki nogalināja vēl vienu, ar kāju saspiežot vadoņa ķermeni, es ar nazi nogriezu galvu, paceļu un iemetu biezokņos. , abpus man atskan rūciens, krūmi un zāle sāk kustēties, bars aiziet.

"Kāpēc tā," atskan Radima balss, es pagriežu galvu, karavīri skatās uz mani ar milzīgām acīm, bet es norauju biezu, gaļīgu lapu un sāku slaucīt nazi.

"Paka ir jāsaprot, ka esmu stiprāks par viņu līderi, tad viņi aizies."

"Mēs ātri nofotografējam nogalināto plēsoņu un pagriežamies uz sāniem," pavēl Radims.

"Asinis," es atbildu un uzkāpu kokā pēc savas somas.

"Es mazliet sagriezu pirkstu," Badirs klusi saka, "bet es to aizzīmogoja un aptinu ar īpašu apmetumu."

Kas viņu tik ļoti pārsteidz? Ja viņš nebūtu nogriezis pirkstu, plēsīgos dzīvniekus būtu piesaistījuši putni, kas jau stundu riņķo virs mums, jāmeklē nakšņošanas vieta, pretējā gadījumā riskējam tikt apēsti.

4. nodaļa

Trīs stundas vēlāk. Aisha.

Atradām nelielu grotu, kamēr karavīri lika apkārt signālmīnas un bākugunis, es savācu noderīgos augus, saliku maisos, sagriezu mājās un izžāvēju, tad atradu krūmu ar skābām ogām, ļoti noderīgi un pēc pildīšanas. neliels kontainers ar tiem, es apsēdos uz biezas saknes un sāku Ir. Grotā vietas par maz, nāksies gulēt uz sāniem un ieslēgt komandu, es labāk izvēlētos garu koku pie grotas, vainagi tur biezi, no zariem var uztaisīt brīnišķīgu gultni, savienot vairākus zarus ar vīnogulājiem, izklāt nometnes segu un gulēt kā šūpulī, iespējams, tā arī darīšu. Radims nedeva pavēli gulēt grotā, viņš parasti klusēja pēc tikšanās ar plēsējiem, dažreiz paskatījās uz mani, domāja, ka es nepamanīju, acīmredzot mans izskats neatbilst briesmīgo plēsēju slepkavam. Dzīvnieki ir viegls laupījums, ja zināt viņu paradumus. Viņi ir paredzami, bet cilvēki, šie spēcīgie “plēsēji”, ir ne tikai neparedzami, viņi bieži vien ir neadekvāti un pārmērīgi cietsirdīgi gan pret citām saprātīgām būtnēm, gan pret saviem radniekiem, īpaši pēdējiem.

Kad džungļos pienāca nakts, es sēdēju augsta koka vainagos un klusi košļāju vakariņas, es negribēju gulēt, es gribēju klausīties džungļos, nakts putnus, dzīvniekus, augus un vēju. Cīnītāji jau mierīgi gulēja, un es klausījos, šķiet, ka naktī ir kluss, patiesībā

nakts dzīvnieku ir vairāk nekā dienas, tikai viņi ir ļoti uzmanīgi un klusi.

Sen nebiju izjutis šo mieru, es varētu izdzīvot šajos džungļos, bet man ir nepabeigti darbi, džungļi mani nelaidīs vaļā, ja viņi atklās savus noslēpumus, viņi mani nekad neizlaidīs no šejienes. Kāpēc man ir vajadzīgi citu cilvēku noslēpumi, es vēlētos noskaidrot savus? Esmu dzimusi uz mazās planētas “Torsha” raganas ģimenē, mans tēvs un māte apprecējās mīlestības dēļ, dzīvojām pilnīgā harmonijā un mēs ar māsu tikām audzināti, lai arī stingri, bet viņi netika pārāk tālu, viņi baidījās, ka citi par mums uzzinās, mūsu planēta attīstībā atpaliek no citām galaktikas planētām, mēs nelidojām kosmosā, mums nebija modernu ieroču, milzīgas megacities, mūsu planēta ir milzīgi necaurejami meži, purvi, daudz ezeru un ļoti maz dzīvošanai piemērotas zemes. Uz planētas ir maz iedzīvotāju, mazas apdzīvotas vietas atrodas tālu viena no otras, nav galaktikas tīkla, nav automašīnu, nav lidmašīnu, mēs esam daļēji savvaļas ciltis, kā mūs dēvētu zemieši. Klimats uz planētas ir skarbs, auksts, garas ziemas un karstas vasaras, rudens un pavasaris – nepārtrauktas lietusegāzes, plūdi un zeme zem kājām, iedzīvotāji dzīvoja ar savu lauksaimniecību un medībām, paši auda un adīja savas drēbes. Traukus un citus piederumus pirka no amatniekiem. Raganas un pat burvji joprojām dzima uz mūsu planētas, reti, bet katrā paaudzē. Mani sagūstīja mežā, kur vācu zāles. Naktī netālu no mūsu ciema nolaidās neliela algoritmu grupa, ko nolīga cilvēku tirgotāji. Mēs nezinājām, bet paspēju pabrīdināt

māsu, kura nāca man līdzi pēc zālītēm un viņa aizbēga uz ciemu, algotņi no mūsu ciema vairs nesaņēma trofejas, visi pārējie slēpās, manējie zina kā paslēpties no citplanētiešiem no citām planētām, nevis pirmajiem algotņiem, kas ierodas uz planētas. Pēc gada mani vecāki un māsa ieradās sapnī, viņu radnieki nogalināja. Mūsu ciemam uzbruka vīri no kaimiņu ciemata, kas atradās aiz meža un apskauda mūsu labklājību, sakot, ka mums veicas gan medībās, gan saimniecībā, un mēs vācam labu ražu, acīmredzot mūsu zeme ir vairāk auglīgi, un meži ir medījuma bagātāki. Viņi nogalināja visus, sagrauba mājas un mājlopus. Interesanti, vai tas viņiem palīdzēja vai pēc kāda laika viņi atkal sāka apskaust savus kaimiņus? Un es paliku viens, nebija neviena, kas atgrieztos uz manas dzimtās planētas, ja nu vienīgi, lai paskatītos acīs to pēctečiem, kuri uzbruka mūsu ciemam, lai pajautātu, vai manas ģimenes slepkavība palīdzēja viņiem gūt labklājību, ja, protams, viņi ir šie pēcnācēji, un pat viņu vecāki varētu nogalināt skaudīgākus radniekus. Jūs, protams, varat lidot uz kādu no kareivīgajām planētām un kļūt par algotni, man ir lieliska apmācība, bet man nepatīk nogalināt. Atriebties ir viena lieta, bet vienkārši nogalināšana ir pavisam kas cits, un es nevaru izdzēst no sevis to, ko psihologi un skolotāji ir iemūrējuši man galvā, mana dzīve ir putekļi, un es to nespēju pārvaldīt. Varbūt vēlāk, kad brīvība apreibinās un sauc pēc tevis, vai varbūt nekad. Guli, rīt atgriežamies mājās, ne velti komandieris uztraucās par dēlu. Viņš ir neapdomīgs, zinātnieks, karotājs, bet viņa sagatavotība ir vāja un neņem vērā planētas specifiku.

* * *

Es pamodos no klusas čivināšanas, ap mani pulcējās daudzi mazi putniņi, tie aizņēma gandrīz visus zarus, sēdēja klusi čivināt un skatījās uz leju, vai kaut kas nav kārtībā? Putni netuvotos cilvēkiem vai citiem lieliem plēsējiem, ja vien nebūtu iemesla to darīt. Saule tikko parādījās, bet pār džungļiem jau gaišs. Uzmaniģi nokāpis no gultas, es sāku lūkoties tālumā un šņaukāties. Vājš vējiņš nesa sasmaržota ūdens smaku kaut kur tuvumā bija purvs. Nokāpu vēl zemāk un tikai tad ieraudzīju dzeltenu miglu, kas peldēja virs zemes, tuvojoties grotai, kurā gulēja karavīri. Tāpēc putni virzījās uz augšu, rudens, purva indīgie ziedi pirms rītausmas izmet ziedputekšņus, tie izšķīst iztvaicētā ūdens pilienos, un tad migla un vējš tos nes cauri džungļiem. Tagad ir skaidrs, kāpēc plēsīgie putni pārtrauca mūs vajāt, tiklīdz mēs pagriezāmies šajā virzienā – viņi cerēja baudīt mūsu miesu pēc rītausmas, kad indīgā migla bija nosēdusies, bet vispirms tā mūs nogalinās guļam.

"Komandieris," es klusi saucu Radimu, viņš pacēlās un atvēra acis. "Mums jāvirzās uz augšu, indīgā migla no purva uz zemes mūs nogalinās."

– Kāpt! – Radims iekliedzās, pielecot un atsitot galvu pret grotas arku, kareivji piecēlās un svaidīja aizmigušās acis, – atstājiet konteinerus miglas un rāsas paraugu ņemšanai un visus uz kokiem! "Kāpjot ārā no grotas," Radims pavēlēja, viņš pagriezās pret kokiem, no kurienes jau bija parādījusies dzeltēna migla. Tas lēnām aņņēma zemi, iekļūstot caurumos un spraugās

starp koku un krūmu stumbriem, izpletoties pa zemi skaistās un nāvējošās svītrās.

Uzkāpu savā kokā un apgūlos, manis iztraucētie putni atkal sāka sēdēt uz zariem, tikai tagad skaļi čivināja, visiem paziņojot par gaidāmo rītu. Šīs vāvuļošanas neļaus aizmigt, jāpaēd brokastis un jāgatavojas doties atpakaļ, migla noskaidrosies pēc pusstundas, nu, lai pārliecinātos, var stundu pagaidīt un doties uz militāro nometni.

* * *

Mēs bijām pārvietojušies pa citu maršrutu vairākas stundas. Es atkal esmu pēdējais, dažkārt cīnītāji apstājās, lai savāktu paraugus, savukārt es savācu zāles un veselīgas ogas. Es nogriezu pāris indīgus vīnogulājus, dekantēju no tiem indi un izmērcēju savu pārgājiena jaku. Ziemā džungļos parādās plēsīgi kukaiņi, šis ir viņu laiks. Lai gan tie ir mazi, tie dzīvo milzīgās kolonijās un dažu stundu laikā var nograuzt cilvēku līdz kauliem. Viņi parasti ložņā naktī, un dienā viņi slēpjas koku stumbros vai bedrēs, viņi nebaidās no aukstām naktīm, to hitīna čaumalas ļoti labi saglabā siltumu.

– Kāpēc navigators rāda, ka priekšā ir purvs, bet es to neredzu, ne smakas, ne pauguru, ne citas purvainas vietas pazīmes? – Radims jautāja, apstājoties.

Visi karavīri piegāja pie komandiera un skatījās uz viņa navigatoru, pēc tam atlocīja kartes un sāka tās aplūkot, kustinot pirkstus un kaut ko čukstot. Stāvēju malā un skatījos uz maziem krūmiem ar indīgiem ērkšķiem, laikam vajag nocirst pāris zarus

un atdot pētīt, tādus krūmus sastapsies ļoti bieži. Ko domā zinātnieki? Viens skrāpējums un cilvēks nomirs pēc trim dienām, bez simptomiem, viņš vienkārši aizmigs un nepamodīsies. Tagad šo augu inde nav bīstama, bet pavasarī un vasarā no tiem jāizvairās lielā lokā.

–Kas tajos krūmos interesants? – Radims klusi jautāja, tuvojoties man.

"Visbriesmīgākā inde nogalina trešajā dienā, un saindēšanās simptomu nav," es atbildēju.

"Tad ņemsim paraugus," Radims sāka izņemt no somas cimdus un speciālos maisiņus. – Un džungļos ir daudz tādu krūmu?

– Ne uz robežas, bet mazliet dziļāk būs daudz.

– Kur? – viņš bija pārsteigts.

"Šie krūmi neiztur sauli," es atbildēju. Vai viņš vispār nepētīja galaktikas planētu floru, šis augs ir diezgan izplatīts tumšos blīvos mežos, džungļos un mežainos kalnos.

"Man ir jāzina, vai mans navigators atkal ir pazudis vai joprojām ir purvs?" – Viņš jautāja, ieliekot paraugus maisiņā.

"Tas ir jūsu priekšā," es atbildēju, "un viss, ko redzat, ir ilūzija, nofotografējiet apkārtni."

Radims nestrīdējās, viņš izņēma fotoattēlu ierakstītāju un pāris reizes noklikšķināja, pēc tam nospieda priekšskatījumu un ar atvērtu muti skatījās ekrānā. Karavīri piegāja pie komandiera un, viņu apņēmuši, sāka skatīties pār viņa plecu. Es zinu, ko viņi redz – tumši brūnu telpu ar dzeltenzaļiem pauguriem,

ribojošu melnu vircu un panīkušiem kokiem uz augstiem laukakmeņiem ar nokaltušu zāli. Tad komandieris un karavīri, it kā pēc komandas, pacēla acis un skatījās uz priekšu, tad atkal paskatījās uz kameras ekrānu, tad uz priekšu, viņi salīdzinās savus redzējumus līdz vakaram.

"Es zinu, kā to sauc," Azats klusi sacīja, "tas ir telpas izkropļojums," un viņš skatījās uz Radimu, viņš pavērsa skatienu uz mani, un es klusēju, jautājums man netika uzdots.

– Aisha, kas tas ir? – jautāja Radims.

– Purva gāze izraisa vieglas halucinācijas.

– Savāc gaisa un augsnes paraugus un netuvojies purvam! – Radims pavēlēja un tad zem deguna klusi zvērēja. – Pagriezīsimies atpakaļ, es iešu ar fotomagnetofonu priekšā un caur tā ekrānu skatīšos apkārtējo ainavu. Jūs pat vairs nevarat uzticēties savām acīm.

Šajos džungļos tas nav iespējams, mūs speciāli izlaida purvā, pat taciņas bija redzamas un nebija jāstrādā ar nazi, griežot ceļu cauri brikšņiem, viņi mūs pārvilināja, vispirms ar ērtu ceļu, un tad purva gāze darītu savu. Interesanti, cik mazo zinātnisko izlūkošanas vienību jau ir pazudušas šajos džungļos vai esam pionieri?

"Vai Aiša var iet uz priekšu, viņa nav pakļauta halucinācijām?" – Kafīrs jautāja.

– Aisha, tu esi priekšā! – Radims pavēlēja un ar pirkstu man parādīja punktu kartē, mums šajā punktā jāizkāpj, tur gaidīs mašīna.

Uzmanīgi izpētījis karti, es devos uz priekšu, kareivji sarindojās man aiz muguras ķēdē, un tagad komandieris cēla aizmuguri.

* * *

Izgājām pie mašīnas saulrietā. Apstājāmie tikai uzkodām un īsai atpūtai, džungļi netraucēja, ceļš nebija grūts, bet tik un tā bija jāpārvietojas lēni, zāle bija slidena un bija daudz mazu caurumu un resnas saknes, kas pārvietojās pa zemi un varētu parādīties tieši pa ceļam.

"Diena atpūtai," Radims pavēlēja, kad iekāpām automašīnā, "es nododu paraugus zinātniekiem, uzrakstu detalizētu ziņojumu par izpēti, un mēs tiekamies tehniskajā telpā, lai sastādītu jaunu maršrutu."

Istabā mani gaidīja pārsteigums, intendants atnesa algas karti un higiēnas komplektu sievietēm, matu šampūnu, ķermeņa želeju un ārstniecisko ziedi, un manā istabā bija arī trauks ar dzeramo ūdeni un speciāla krūze karsto dzērienu pagatavošanai. . Paldies par rūpēm, es noteikti teikšu jums tikties ar ceturkšņa priekšnieku. Vīrietis man iepatikās nevis kā sieviete, bet gan kā radnieks, varbūt meita, esmu tieši īstajā vecumā, acīmredzot vīrietim nav ģimenes un daudz neiztērētu aprūpi.

5. nodaļa

Divas dienas vēlāk. Aisha.

Militāro nometni atstājām 04.00, ar katru dienu gaišais laiks kļūst īsāks un nakts garākas, un tāpēc mūsu pārgājiens sākās pirms rītausmas, šodien izpētīsim citu laukumu līdz izejas punktam, nobrauksim stundu līdz nokļūsim, kamēr pārbaudīsim ekipējums, pienāks rītausma, un ar pirmajiem saules stariem dosimies džungļos. Karavīri žāvājās un mirkšķināja savas miegainās acis, es skatījos ārā pa logu un iegaumēju ceļu, gulēt negribējās, labi gulēju, mums tika dots pietiekami daudz laika sagatavoties kampaņai, sinoptiķi solīja lietu un lāsi. temperatūrā naktī. Šoreiz mana soma ir smagāka, biezs džemperis un vēl viena sega gulēšanai, cimdi un divi maiņas pāri siltu zeķu, arī cīnītāju somas ir pilnas, lai gan džungļos jāpavada tikai viena nakts, kā pagājušo reizi, mēs visi esam sagatavojušies, lai es vēlētos iedzilināties detaļās. Zinātnieku ziņojums par mūsu iegūto paraugu izpēti tika nosūtīts uz visiem cīnītāju personīgajiem planšetdatoriem. Es nezinu par viņiem, bet es uzmanīgi izlasīju ziņojumu. Nekas neparasts netika atrasts ne zemes paraugos, ne rasas un zāles paraugos, bet purva migla tiešām bija indīga, purva gāzei bija halucinogēnas īpašības, man izrādījās taisnība, par ko saņēmu komandiera pateicību. no militārā kontingenta. Es domāju, ka Arsenijs bija pateicīgs par

savu dēlu. Pats Radims pāris reizes sazinājās ar mani, izstrādājot maršrutu, un viņš ņēma vērā manus komentārus, kaujinieki mani neaiztika, viņi skatījās uz mani, bet viņu izskats mani neuztrauca.

"Mēs izkāpjām un pārbaudām aprīkojumu," Radims pavēlēja, kad automašīna apstājās.

Nostiprinot somu aiz muguras un pārbaudot ieroci, šoreiz ar Radima personīgo atļauju šaujameroci neņēmu, nē, viņam par to nejautāju, man nemaz nav grūti nēsāt vieglo ložmetēju, bet džungļos šis ierocis ir bezjēdzīgs. Var, protams, šaut pa kreisi un pa labi, bet tam nav jēgas. Jūs redzēsiet ienaidnieku tieši pirms uzbrukuma lēciena attālumā, un šeit jums ir jāizvairās no viņa nagiem un ilkņiem un jāuzbrūk. Jums var nebūt laika šaut, ja vienkārši pavērsiet ložmetēju uz priekšu, lai novirzītu sitienu, taču šim nolūkam varat izmantot arī nazi. Vai arī man ir vieglāk. Es brīvi pārzinu šaujamerocus, bet man nepatīk tos lietot, es dodu priekšroku nažiem vai īsiem zobeniem – tos ir viegli nēsāt un ar tiem ir vieglāk cīnīties.

"Aiša, tu atkal cel aizmuguri," Radims pavēlēja, un mēs devāmies ceļā.

* * *

Džungļos bija vēss, līdz pusdienlaikam nedaudz iesils, bet karstums gaidāms tikai pavasarī. Šodien izvēlējamies sarežģītu laukumu, ko izpētīt: uzreiz sākām sastapties ar ērkšķiem krūmiem klātiem pakalniņiem, pēc tam ar slidenām sūnām klātām akmens plato un nedaudz vēlāk dziļām, ar ūdeni piepildītām gravām. Nācās meklēt risinājumus vai uztaisīt

pagaidu tiltus, kas mūs krietni aizkavēja, kā arī nācās apstāties un paņemt augsnes un augu paraugus, un pirms pusdienām gājām mazāk nekā plānots. Kamēr karavīri pusdienoja, vācu ēdamās ogas un garšaugus, no pagājušās karagājiena atvedu labus garšaugu krājumus un, izžāvējis, sataisīju krājumu ziemai, tagad vācu ārstniecības augus un ogas, sulu kas dod spēku, tos varēs nosaldēt, noderēs nākamajā pārgājienā.

"Ja jūs ciešat badu, kāpēc jūs neprasāt papildu devas?" – Radims jautāja, tuvojoties man.

"Es mīlu ogas," bija viss, ko es atbildēju, acīmredzot mana atbilde apmierināja komandieri, viņš pamāja ar galvu un sāka taisīties. Man vēl ir laiks apēst sabalansētu devu, bet ogas no krūma ir gardums, tās var izmēģināt tikai pārgājienā, un es nolēmu sev neliegt tādu mazu prieciņu.

* * *

Un atkal ejam, lēnām pārvarot augstus paugurus, apaugušus ar milzīgiem kokiem un ērkšķainiem krūmiem. Jāgriežas cauri krūmiem, tie aug tik blīvi, ka nav klirensa. Vakar mums atnesa kārtējo pretlīdzekli, zinātnieki strādā ātri, bet nevar izgudrot pretlīdzekli visiem indīgajiem augiem šajos džungļos, to ir pārāk daudz uz kvadrātmetru. Tāda sajūta, ka tās būtu speciāli vāktas vienuviet, atzīmēju, ka šajos džungļos ir krūmi un koki no citām planētām, es redzēju indīgus krūmus no savas dzimtās planētas, es pat sastingu no pārsteiguma, skatoties uz krūmu, atcerējos, kā mamma mums to parādīja Viņa arī brīdināja, ka viņiem nav iespējams pietuvoties. Cīnītāji apstājās, acīmredzot atkal bija

dziļā grava vai kāds cits šķērslis.

"Mums ir jāuzbūvē pagaidu tilts," skaļi saka Radims, skatīdamies kaut kur lejā.

Pieeju pie komandiera, viņš skatās dziļā gravā, kas piepildīta ar dubļainu ūdeni, grava ir aizaugusi ar blīviem augiem un ūdens tajā smaržo pēc purva, es sāku pētīt apkārtni, šī grava iznirst no neliela purva, gandrīz klāta ar veģetāciju, augšā ir bieza zāle, apakšā smirdīgs ūdens un piepilda gravu. Ar kāju uzmanīgi izvelku akmeni un tas iekrīt ūdenī, atskan šlakatas un pēc minūtes virspusē parādās biezām plāksnēm klāta mugura, šī purva rāpuļa garums ir vairāk kā divi metri, galva ir iegarenas, zobi neiederas mutē, acis klāj biezi plakstiņi, purva plēsoņa nāsis sūc gaisu, viņš mūs jūt, bet saprot, ka nevar aizsniegt.

"Tilts ir atcelts," saka Radims, skatoties uz rāpuli, "jums ir jāapiet purvs lielā lokā." Aisha, tu esi priekšā, mums jānokļūst mazajos akmeņainos kalnos džungļu ziemeļos. – Viņš pasniedz man karti, kurā ir atzīmēts maršruts.

Dažas minūtes skatos kartē, tad pagriežos atpakaļ, cīnītāji ierindojas aiz manis. Spriežot pēc kartes, kalnus sasniegsim tikai nākamajā dienā, bet no turienes līdz izejai no džungļiem ir neliels ceļš. Maršruts tika sastādīts gandrīz paralēli džungļu robežai, kā acīmredzot zinātnieki ieteica, izpētot paraugus, viņi nolēma, ka viņi vēl nav gatavi dziļākam pētījumam. Vai tiešām domājat, ka tas būs viegli? Šī planēta vēl nav sevi parādījusi, pat nav mēģinājusi to darīt, bet es nevēlos būt klāt, kad planēta vēlas sodīt iebrucējus, un būtu jauki, ja to saprastu ne tikai es.

* * *

Sāka satumst, un mēs visi gājām pa kalniem, griezdamies cauri ērkšķainajiem krūmiem Jāmeklē, kur palikt pa nakti, bet komandieris nedod komandu, un es dodos uz priekšu.

– Stāvi! – Radims kliedz, kad iznākam uz neliela akmens plato – mums jāiekārtojas pa nakti.

Apstājos, noņemu somu un sāku skatīties apkārt, meklējot augstu zarainu koku. Es negulēšu uz plato, atklāta vieta ir tikai aicinājums plēsējiem. Šoreiz pārgājiens bija kluss, mūs nemanīja plēsīgie putni, viņu vienkārši nav šajā džungļu daļā. Šeit ir purva rāpuļu, čūsku un lielo plēsoņu valstība, kas ir sastopama visos džungļu laukumos. Viņi migrē pa visu teritoriju, pa tikai viņiem zināmām takām, vai arī paši džungļi tos novirza uz vajadzīgajām vietām.

“Meklējam kokus ērtai nakšņošanai un bākugunis ne tikai uz zemes, bet arī uz koku stumbriem,” pavēl Radims. Pareiza pozīcija, čūskas skaisti rāpo pa kokiem, un ļoti klusi, bet naktī būs auksts un līdz nākamās dienas pusdienlaikam tās izlīps virspusē.

Nu, tā kā komanda ir dota, es iešu sagatavot savu gulāmvietu, atradu koku, sasienu zarus un gulēšu kā mazulis šūpulī.

Cīnītāji nomierinājās tikai pēc stundas. Es jau biju paēdusi vakariņas un tagad, ērti iekārtojusies koka zaros un ietinusies segās, skatījos naksnīgajās debesīs. Šodien skaidra sals nakts, zvaigznes debesīs mirdz kā dārgakmeņi. Tas ir skaisti, bet es nekad neesmu gribējis lidot kosmosā, uz zemes esmu vairāk

pieradis, varbūt tāpēc, ka mani vecāki nekad nav runājuši un esmu pārliecināts, ka viņi pat nedomāja par lidošanu, viņi gribēja dzīvot uz zemes, medīt, augt dārzeņus un augļus, vāc garšaugus, audzina mūs ar mūsu un nekad nav sapņojis par kosmosu. Es nezinu, kur tas mani aizvedīs, varbūt man būs jālido kosmosā. Bet, kamēr esmu šeit, es izpētu džungļus, kas nevēlas atklāt cilvēkiem savus noslēpumus un uzvarēs šajā konfrontācijā. Šī planēta ir glabājusi savus noslēpumus tūkstošiem gadu, un pat civilizētie zemes iedzīvotāji, kuri ir iekarojuši kosmosu un radījuši efektīvus ieročus, to nespēs mainīt. Varbūt zinātnieki sapratīs, ka ar dabu nav jēgas strīdēties, cilvēks ir dabas radījums, bet ne tās iekarotājs. Tā tas vienmēr ir bijis un būs. Dīvainākais ir tas, ka es sāku domāt par nākotni un atcerēties pagātņi. Pirms ierašanās uz šīs planētas atmiņas mani neapciemoja, un es neļāvos domām par nākotni, jo man nebija nākotnes, pareizāk sakot, es to nevarēju mainīt nekādos apstākļos. Tas bija nepareizās rokās, kas nozīmē, ka man tā nebija. Mums jāguļ, mēs celsimies rītausmā, pretējā gadījumā mums nebūs laika atgriezties vakarā.

* * *

Signālraktuves skaļi gaudoja, es neraustījos, tik un tā bija tumšs un es neko neredzēju. Plakumā iznāca kāds dzīvnieks, tumsā iegriezās spēcīgs lukturīša stars un sāka rakņāt pa zemi, dzīvnieks jau bija aizbēdzis, nobiedēts no skaļās skaņas, vai varbūt slēpjas, pārbauda komandieris, jo pēdējā kampaņā viņš ir kļuvis uzmanīgāks un atbildīgāks, varbūt viņu pārsteidza daudzās

briesmas, kas mūs sagaida džungļos, vai varbūt zinātnieku atklājumi viņu noveda pie domas, ka mūsu pārgājieni nav viegla pastaiga pa parku. Plato tukšs, laterna izslēgta, un atkal klusums, miegs, rīt būs grūts pārgājiens pa kalnainu reljefu, kas klāts ar slidenām sūnām.

Nākamās dienas rīts. Aisha.

Lēnām virzījāmies pa kalnaino reljefu. Es atkal ceļu aizmuguri, tā komandieris nolēma, un atkal mēs griežam savus ceļus cauri krūmiem, tad šļūcam pa slapjām sūnām, pārvarām gravas un akmeņainus plato, putnus vai mazus dzīvniekus neredz un nedzird, vējš dažreiz atnes pie mums stāvoša ūdens smaku, Acīmredzot atkal ieskriesim smirdīgā purvā. Pēkšņi cīnītāji pēkšņi apstājas, es sāku skatīties apkārt, cīnītāji ir saspringti, viņu ložmetēji ir sasvērti un viņi tēmē uz priekšu, viņu muguru dēļ es neko neredzu, dzirdu tikai priekšā stāvošā Kafila klusu čukstu. no manis viņš skatās uz priekšu un atkārti:

– Kas tas par muļķībām, tie nevar būt cilvēki, šeit nav cilvēku?

Uzmanīgi ejot uz priekšu, es apstājos pie komandiera. Mūsu priekšā virpuļoja blīva balta migla, kurā nemitīgi slīdēja garām cilvēku figūras, tērptas garos apmetņos un augstos zābakos ar zobeniem jostu apvalkos, figūras bija skaidri izteiktas, un pat bija redzamas drēbju krokas, sejas nebija redzamas. redzams, tā vietā bija tumši plankumi. Apģērbs uz šīm figūrām ir vecmodīgs, tagad neviens nevalkā augstos zābakus, tas ir nepraktiski, un

garie lietusmēteļi ir nepraktiski, lai staigātu pa džungļiem, un kaujinieki uz to visu skatās ar milzīgām acīm, satver ložmetējus, viņi nedara. nezinu, ko darīt un ko sagaidīt no šīs miglas.

– Kas tas ir? – Radims klusi jautā.

"Pagātnes bildes," es atbildēju un neprecizēju, ka tie ir mirušu cilvēku gari. Šī planēta kādreiz bija apdzīvota, un šeit nebija džungļu. Tad kaut kas notika. Kāds vai kaut kas ir iznīcinājis šīs planētas iedzīvotājus. Tad viņš uzaudzēja tai džungļus, lai tie kādu vai kaut ko aizsargātu. Uz šīs planētas ir daudz nesaprotamu un neizskaidrojamu lietu, un es saprotu Arseniju, viņš ir pieredzējis karavīrs, un viņa intuīcija vienkārši kliedz par briesmām.

Radims izņēma fotomagnetofonu un uztaisīja pāris bildes, pēc tam apskatīja tās. Uz ekrāna bija redzama tikai blīva balta migla, bez cilvēku figūrām. Komandieris atkal uzņem attēlus, vēlreiz skatās un atkal tas pats. Smaržas mūsdienu gadžetos neatspoguļojas. Viņu optika nav tik jutīga vai gari ir no citas dimensijas, bet kāpēc mēs tos redzam? Izskaidrojums ir tikai viens, džungļi brīdina, lai neejam tajā virzienā vai arī grib mūs nobiedēt, drīzāk otrs variants.

"Mēs apbrauksim šo vietu," komandieris pavēl un pagriežas pretējā virzienā. "Aisha, tu audzini aiz muguri," viņš pavēl, skatoties uz mani.

Kā saka komandieris, ieturu pauzi un gaidu, kad karavīri dosies uz priekšu, ierindojos aiz viņiem, izskatās, ka visu maršrutu noteiktajā laikā nepaspēsīm, iespējams, ka tādām

situācijām komandierim ir spec. instrukcijas.

Pēc kāda laika pamanu, ka virzāmieš pretējā virzienā, tad apstājamies atpūsties, un Radims pa radio tēvam saka, ka neiekļaujamies termiņā un lūdz pagarināt par dienu, viņam liek atgriezties. , meteorologi pārraida vēju un stipru lietu. Palielinām tempu un vairs neapstājamies, lai ņemtu paraugus, atpūstos un uzkodu.

6. nodaļa

Aisha.

Neliels lietus mūs pārņem pie zemas akmens grēdas, kas parādās uzreiz aiz augstiem kokiem, mēs vienkārši atpūšamies pret to. Pastiprinoties vējam un lietum, Radims dodas pretī nelielai plaisai. Mēs ejam garām šaurai ejai un atrodamies mazā sausā alā, un tad es redzu, kā Radims saspringst un rāda ložmetēju alas stūrī, no kurienes atskan vāja rūkoņa.

"Nešaujiet," es saku un apsedzos ar mazu dzīvnieciņu, kurš nevar piecelties kājās dēļ dziļas brūces sēnā, tas ir vilks, pareizāk sakot, vilka mazulis, no brūces sāk tecēt asinis, Es pieeju pie tā un, noņemot somu, izņemu aptieciņu, jums jāapstrādā un jāšuj brūce.

–Tu viņu ārstēsi? – Radims ir pārsteigts, – pēdējo reizi plēsējam nogriezāt galvu.

"Viņš bija spēcīgs bara līderis, bet šis ir kucēns, ar tādu cilvēku nevar cīnīties."

–Vai tu man iemācīsi ar ko cīnīties? – Radims iesaucas, un es pat saprotu, kāpēc viņš tagad ir histērisks, nesen viņš redzēja kaut ko, kam nekad neticēja, acīmredzot visu ceļu par to domāja un viņa mācītās, izglītotās smadzenes neizturēja. "Pēc pāris mēnešiem šis plēsējs kļūs par pieredzējušu zvēru un nešaubīsies, satiekot jūs džungļos.

"Tad es viņu nogalināšu," es atbildu un, ar vienu roku turot zvēra galvu, apstrādāju viņa brūci, viņš klusi guļ, dažreiz raustās un smaida.

Dzirdu, kā komandieris aiz sašutuma pūš, un tad noslēdzas viņa rācija, un skaļa sievietes balss paziņo Radimam, ka viņai viņa pietrūkst un viņa vēlas viņu redzēt. Komandieris attālinās pāris soļus un sāk atbildēt, ka viņš vēl ir kampaņā un pilsētiņā parādīsies tikai rīt, ka ārā līst un vējš un šādos laikapstākļos pārvietoties pa džungļiem ir bīstami, bet meitene nesaprot un atkārto, ka viņai pietrūka viņa un vēlas viņu uzreiz redzēt manā istabā. Es rūpīgi sašuvu zvēra brūci, un komandieris joprojām nevar meitenei paskaidrot, ka viņš ir misijā un ka šobrīd atrodas tālu no viņas, karavīri šņāc, slēpdami smieklus. Viņi ir nervozi, jo šodien ir piedzīvojuši stresu un ir saprotams, ka tagad vajadzētu lietot nomierinošu līdzekli vai aprunāties ar psihologu, bet diemžēl tas nav iespējams. Beidzot Radims izslēdz radio un pat atviegloti nopūšas, bet radio atkal iepīkstas, šoreiz zvana Arsenijs, viņš pieprasa steidzami atdot dēlu, sakot, ka mākonis virzās uz otru pusi un ja viņš iziet uz ziemeļos, viņš nenokers lietū. Radims izslēdz radio un pienāk pie manis, es sašuvu dzīvnieka brūci un tagad veicu injekciju, lai noregulētu lauzto ķepu.

– Cik ilgi tu turpināsi to lāpīt? – jautā komandieris.

"Man vajag pusstundu," es atbildu.

Injekcija iedarbosies tikai pēc 15 minūtēm un es nostādīšu viņam kaulus un uzlikšu šinu, bet par to Radim nesaku, papildus

lauztajai ķepai vilka kucēnam ir iegriezums augšstilbā un tas arī jāārstē un jāšuj, kā viņš izdzīvoja pēc tik brutāla cīņas!

– Mums nekavējoties jādodas prom! – Radims skaļi paziņo un es raustos un sasprindzinu muguru, pavēles ir jāpilda, šis man ir ieurbts smadzenēs, un komandieris redz manu reakciju un palielina spiedienu, – Mēs braucam prom! – tā jau ir pavēle, es atkal raustos, bet nebeidz palīdzēt zvēram, tas mani pat salauž, jo nepaklausīju. Tāda sajūta, it kā būtu pārkāpusi refleksam, ķermenis pats protestē, un smadzenes pretojas.

– Karavīri dodas prom! – Atskan pavēle, un es dzirdu atkāpšanās soļus, pēc dažām minūtēm alā iestājas klusums. Es klusi pagriežu galvu alā, paskatos uz zvēru – kā tu nonāci viens šajos briesmīgajos džungļos un, iespējams, mani nesaproti? Un ja tu saproti, tad vari apgriezties, man būs ērtāk tevi ārstēt. Zvērs raustās un vilnis iziet cauri tā ķermenim, un tad es redzu, ka uz mani skatās tievs pusaudzis ar dzeltenām acīm, es izņemu no somas segu un ietin to, alā ir auksti.

Es uzmanīgi izvelku viņa laužto roku un sāku just, ka kauli ir izlīdzināti. Izņemu devu un pasniedzu viņam, puisis nošņaukā, tad saplēš iepakojumu un sāk alkatīgi ēst, un es izņemu trauku ar ogām un ūdens pudeli, viņam vajag spēku, stiprs lietuss, pērkonss un zibens. sākt ārā. Un kur pazuda karavīri? Viņi tagad pazudīs.

– Kā jūs zināt par mūsu sacīkstēm? – Man aiz muguras atskan vīrieša balss.

Apgriežos, alā ir garš, izskatīgs vīrietis ar gariem matiņiem, kas sapīti biezā bizē, ģērbies ādas biksēs un jakā rokā, garš nazis, viņš

skatās uz pusaudzi, kurš kāri ēd. devas, tad viņš pievērš skatienu uz mani un paceļ uzaci, -Tu baro manu dēlu?

"Viņam vajag spēku," es atbildu.

-Tu neatbildēji uz manu jautājumu?

"Mamma man pastāstīja, kā viņa auklēja vienu no jums, viņš neveiksmīgi izkļuva no telpiskās pārejas.

Vīrietis pamāj ar galvu un tuvojas pusaudzim, viņš jau ir pabeidzis savas devas un es viņam pasniedzu traukus ar ogām, puika sāk tās ēst, laizīdams lūpas, un gandrīz vai no baudas vaid. Bērnš, kā viņš te nokļuva? Vīrietis noglāsta puīša galvu un paskatās uz mani.

"Jūsu cīnītāji ir tikuši tālu, bet jūs joprojām varat viņus panākt, es varu jums parādīt īsceļu," viņš saka.

"Es palikšu līdz rītam, tad es iešu, es gribu runāt ar džungļiem."

- Un mums jādodas prom. Es atradu savu dēlu, un man jādodas atpakaļ, iepakojums ir noraizējies. Mans zinātkārais dēls izmantoja pārejas amuletu, kur viņš to dabūja, es viņam jautāšu vēlreiz, kad viņš beidzot atveselosies, un es viņam lūgšu stingri par satraukumu," vīrietis uzmanīgi apgrieza zēnu un, pacēlis viņu iekšā. viņa rokas, piespieda viņu pie krūtīm, ""Paldies, ragana," un viņi atstāja alu.

Izvilku otru segu un, izklājis, apgūlos, lietus beigsies pēc pāris stundām un varēšu runāt ar džungļiem, vilkaču parādīšanās uz šīs planētas nav nejauša, vilkacis zina džungļi ļoti labi, un tas arī nav nejauši. Šī rase ir no citas pasaules, proti, pasaules, nevis

planētas, viņiem nav kosmosa flotes, modernu ieroču, bet viņi prot izveidot telpiskas pārejas un var pāriet uz jebkuru pasauli. Viņi var arī ceļot laikā, nokļūt pagātnē vai nākotnē, ļoti talantīga un noslēgta rase, reti kurš satiekas ar tās pārstāvjiem. Bet kāpēc viņiem ir vajadzīga šī pasaule, šeit nav iedzīvotāju, tikai džungļi? Tātad, vai šai rasei joprojām ir kāda interese par šo pasauli un konkrēti par šiem džungļiem?

Bet visvairāk mani pārsteidza mana uzvedība, es nepaklausīju pavēlei, lai gan joprojām griežos. Likās, ka vēderā būtu saspiedusies bieza atspere. Refleksi, ko prātā iedzina gadiem ilga drill, ir ļoti grūti pārvarēt, bet es to izdarīju, varbūt ar laiku varēšu pamest dienestu vai atkāpties, vai aizbēgt, sākt dzīvot nevis pēc pavēlēm, bet pēc mana paša vēlme? Var gulēt, kamēr ir tāda lietusgāze, nav jāgaida ciemiņi, dzīvnieki patversmēs paslēpās vēl pirms lietus sākšanās, laikapstākļu izmaiņas viņi jau sen un gatavojas iepriekš.

ES strādāju.

Nebijām nogājuši pat kilometru, kad sākās spēcīga lietusgāze, cīnītāji klusēja, un es nolādēju savu raksturu, apstājos, pagriezos un gribēju atgriezties, bet lietus lija kā cieta siena mums aiz muguras, un uz priekšu var. redzēt plaisu, it kā džungļi negribētu, ka mēs atgriežamies. Es paskatījos uz savu vietnieku. Azats klusēja, savilkdams lūpas, cīnītāji uz mani nemaz neskatījās, pat galvas nepacēla, zinu, ka aizgāju par tālu, varēju pusstundu

pagaidīt, bet šis zvērs viņai padevās, un , lai tas ir kucēns, tāpēc dabā līdz pilngadībai izdzīvo tikai puse pēcnācēju, notiek stingra dabiskā atlase, kāpēc jāiejaucas dabas likumos. Apgrīzos, devos uz džungļu robežu, rīt no rīta meiteni atradīsim, lieliski prot pa džungļiem, nepazudīs, šodien man nervu limits ir izsmelts, pēc pagātnes bildēm , kā viņus sauca Aisha, man jāsakārto nervu sistēma. Turklāt Renata zvanīja, mēs neesam redzējuši nedēļu, kas nozīmē, ka militārajā nometnē ieradās neliela zinātniskās izlūkošanas vienība mana vecākā brāļa Leona vadībā. Mans brālis ir pieredzējušāks komandieris, viņš jau trīs gadus vada nelielu nodaļu, bet es esmu tikai gadu un, iespējams, es kaut ko nezinu vai nesaprotu. Mans tēvs tomēr aicināja brāli man palīdzēt, vai varbūt zinātnieki iejaucās pēc pirmā pilnvērtīgā ceļojuma uz šiem džungļiem. Viņi bija ļoti saspringti par pētījuma rezultātiem, un mans detalizētais ziņojums par kampaņu radīja šaubas un bailes, tāpēc ieradās papildspēki. Mana brāļa pulkā ir pieredzējuši cīnītāji, tādus džungļus nav redzējuši, lai gan te es varētu kļūdīties, man liekas, ka nav nekā biedējošāka un nesaprotamāka par šiem džungļiem, labi, ka viņš ieradās militārajā pilsētiņā. mēs iesim divās komandās vai apdrošināsim viens otru. Tā laikam ir pareizā taktika, tētis ir pieredzējis cīnītājs un sevi pasargāja, un galvenā balva ir Renata, esam mīļākie jau gandrīz gadu, žēl, ka reti tiekamies, nu tā ir apkalpošana! Bet cik mīļas ir mūsu tikšanās, un šodien, dzirdot viņas balsi, es pat aizmirsu, ko redzēju šajos briesmīgajos džungļos un tik ļoti gribējās aizmirst par visu viņas gultā, viņa ir

forša meitene, ar viņu lieliski atpūšaties.

* * *

Lietus beidzās pēc pusotras stundas gājiena un džungļi retinājās, kas nozīmē, ka gandrīz sasniedzām robežu, ar navigatoru noteicu izbraukšanas punktu un sazinājos ar auto pa radio. Stunda – un mēs esam pilsētā, ātri ieejiet dušā un atpūties, tad es rakstīšu atskaites, un Azats nodos paraugus, es izmantošu savas komandiera tiesības un nedaudz atvieglošu savu dzīvi.

Tās pašas dienas vakars. Aisha.

Lietus pārgāja, paķēru segu un izgāju no alas, bija skaisti, ūdens attīrīja dabu, koku un krūmu lapas stiepās līdz rietošas saules stariem, nakts šodien būs silta, daba to jūt, un tas ir laiks runāt ar džungļiem. Uzkāpusi uz grēdas un atradusi tur līdzenu vietu, es izklāju segu un, aizverot acis, nolaidu iekšējos vairogus, caur manām vēnām izplūda maģija, un visu manu ķermeni piepildīja patīkams siltums. Un tad es dzirdēju džungļu skaņas, dienas dzīvnieki un putni jau bija paslēpušies uz nakti savās bedrēs un citās patversmēs, un nakts dzīvnieki, iznākuši no savām patversmēm, tagad šņauc un klausās, gatavojas medīt, bet līdz plkst. ir pienācis viņu laiks, viņi gaida pilnīgu tumsu. Paši džungļi vēl nav aizmiguši, bet vairs nav nomodā kā dienā, tagad ir mierīgi un tīri, lietus devis spēkus un attīrījis gaisu, un viņi priecājas. Es nejautāju džungļiem par viņu noslēpumu, man

tas nav vajadzīgs, lai viņi par to parūpējas, es tikai gribēju viņus saprast. Viņi ļaus mums staigāt netālu no robežas, varbūt ieiet mazliet dziļāk, bet viņi nelaidīs mūs cauri vietai, kur slēpjas viņu noslēpums, viņi pat nelaidīs nevienu svešinieku tuvāk. Un, ja tas tomēr notiek, kāds nejauši vai ar nolūku atnāk un pieskaras viņu noslēpumam, viņi viņu iznīcinās vai neizlaidīs no džungļiem līdz viņa īsās dzīves beigām. Viņi spēlēsies ar viņu, radīs viņam pestīšanas ilūziju, bet nekad viņu nelaidīs ārā, to sākotnēji bija iecerējuši tie, kas radīja šos džungļus, lai slēptu savu noslēpumu.

Pēc stundas, kad vēl nebija galīgi tumšs, nokāpu alā, uzvilcis speciālos cimdus, nogriezu indīgajam krūmam zarus un aiztaisīju ar tiem ieeju, tagad pat lielie plēsēji te nenāks un varu tērēt. nakti mierīgi, un no rīta džungļi mani atbrīvos, viņi solīja.

Pusnakts, militārā pilsētiņa. Radim.

Renata mani maigi apskāva, piespiežot savu pēc dzimumakta karsto ķermeni man pretī un klusi iečukstēja man ausī kādu mīļumu, kamēr es cīnījos pret miegu. Es tik ļoti gribēju aizvērt acis un aizmirst sevi, bet sieviete joprojām bija nomodā, un es, kā īsts vīrietis, turējos, nav labi aizskart savu saimnieci un aizmigt uzreiz pēc seksa. Renāta ir pieredzējusi cīnītāja, kaujā viņa ir sīksta un uzstājīga, par ko kolēģi viņu ciena, un gultā viņa ir maiga un sirsnīga. Reizēm viņam patīk dominēt, bet es neiebilstu, manā darbā ir pietiekami daudz dominēšanas, dažreiz jūs varat iesniegt.

"Varbūt mēs iedzersim, pirms atkal dosimies," Renata klusi čukst.

– Jums ir alkohols, vai tas ir stingri aizliegts? – Esmu pārsteigts.

– Mana bagāža nav reģistrēta, un es varu pārvadāt nelielu stiprā dzēriena flakonu, dažreiz ir tik patīkami iedzert pāris malkus un sajust, kā tas dedzina kaklu, uz minūti aizmirsti, ka dežurē. Esmu ar visu apmierināta, viena lieta pietrūkst – karsta vanna ar aromātiskām putām, bet reizēm gribas pagulēt ūdenī, atpūsties, iedzert aukstu vīnu un tad iet uz siltu, mīkstu gultu un necelties augšā. modinātājs.

– Varbūt jāpadomā par atkāpšanos? – Es jautāju, – sievietēm ir tiesības jebkurā laikā doties pensijā, jūs sakāt, ka vēlaties bērnus, un viņi jums bez problēmām parakstīs protokolu.

"Nē, man patīk slepkavot un man patīk pārgājieni, un man pat patīk nakšņot kempingā, bet es varu iztikt bez burbuļvannas, man izdevās iepriekš," Renata atbildēja un pagriezās uz muguras, "Nu, pārkāpsim noteikumus un dzersim stiprs dzēriens, kvalitāte Lieliska, es vienmēr pārku no šī izplatītāja.

Bet man nebija laika piekrist manas saimnieces priekšlikumam, skaļi pieklauvēja pie durvīm, un mans brālis prasīja tās nekavējoties atvērt.

"Es neesmu ģērbusies," Renata koķeti atbildēja, "pagaidi," viņa piecēlās, sameklēja halātu un, to apvijusi, devās to atvērt.

Leons un viņa tēvs ienāca istabā, un jums pat nav jāmin, kāpēc viņi šeit ir, karavīri uzrakstīja ziņojumu par kampaņu, apsēžoties

uz gultas, es sāku ar acīm meklēt savas lietas.

"Jums nav jāsteidzas," tēvs vēsi sacīja, "jūsu komanda ir apturēta no došanās džungļos, līdz mēs sapratīsim, kāpēc jūs tur atstājāt savu cīnītāju."

"Viņa neklausīja pavēlēm," es atbildēju un, izkāpusi no gultas, sāku vilkt apakšveļu.

"Viņa ārstēja ievainotu dzīvnieku, un jūs negribējāt gaidīt," sacīja tēvs, "visi jūsu cīnītāji savos ziņojumos raksta vienu un to pašu." Vai steigties satikt savu saimnieci?

"Es izpildīju jūsu pavēli nekavējoties atgriezties, vai jūs neesat tas, kurš uz to uzstāja?" Es izpildīju pavēli, viņa neklausīja manai pavēlei un atstāju viņu tur alā – esmu gandrīz ģērbies, šodien nevarēšu aizmigt, rakstīšu atskaiti par atlikušo laiku. nakts.

"Tu atstāji meiteni vienu džungļos," Leons klusi sacīja, "viņa var neatgriezties."

"Aisha lieliski pārzina ceļu pa džungļiem, viņa ir ragana, kā apgalvo viņas tēvs, un, tēt, tu nopirki nepaklausīgu vergu," es dusmīgi atbildēju un devos uz izeju, "Es viņu nežēlošu, viņa neizpildīja manu pavēli atstāt alu un doties uz militāro nometni, un pavēles neievērošanas iemesliem nevajadzētu mani interesēt.

– Jūs bijāt zinātniskā misijā, nevis karā. Ar džungļiem nevar cīnīties, ar viņiem vajag sarunāties, un Aisha prot, tāpēc viņa nevis atstāja dzīvnieku mirt, bet gan izglāba, bet tu parādīji cietsirdību un necilvēcību, lai gan pēc noteikumiem tu ir taisnība. Radim, kāpēc? – tēvs noguris jautāja, – kas man pietrūka tavā audzināšanā? Kāpēc es izaudzīnāju bezdvēseļu martinetu,

mēs nekad nebūtu uzvarējuši karu, ja darbotos tikai saskaņā ar noteikumiem, bez noteikumiem ir arī savstarpēja palīdzība, atbalsts, līdzjūtība un labestība, bez tiem tu esi tikai robots, bez dvēseles mašīna kas izpilda ieprogrammētu programmu, tavu dvēseli un jūtas nevar ieprogrammēt.

– Kāpēc vergs? – Leons klusi jautāja, kad izgājām koridorā.

"Jūs viņam neteicāt, ka viņa ir no planētas Ošmiras un ka viņa ir apmācīta privātā apmācību centrā, kur viņi apmāca slepkavas un spieģus?" Aishai bija laba militārā skola, bet viņa tika nopirkta vergu tirgū, un viņas dzīve nekad nebija viņas. – es atbildēju, skatoties uz Leonu, – un viņa izrādījās nepaklausīga un buksēta, lai gan redzēju, ka viņai ir grūti neievērot pavēli, viņa pārgāja sev pāri, bet nepakļāvās, kas nozīmē, ka izrādīja nepaklausību.

Un tad es saņemu sitienu pa žokli un kaunpilni uzkrītu uz dupša, Leonam vienmēr ir bijis karsts. Bērnībā nebaidījos cīnīties ar spēcīgu pretinieku vai pat vairākiem. Un es no viņa saņēmu lielu sodu par viņa palaidnībām, acīmredzot mans brālis to vēl nav pāraudzis.

"Tu esi vienkārši ākstis," Leons teica un pagriezās un gandrīz skrēja pa koridoru.

"Celies augšā," tēvs draudīgi pavēlēja, iesim uz manu kabinetu un uzrakstīsim detalizētu atskaiti par kampaņu, rīt Leons ar savu komandu dosies pēc meitenes, tavu Renātu atstās kazarmās, tāpēc neuztraucies! tev pietiks laika iemīlēties.

Piecēlusies kājās, berzējot savu degošo žokli, es lēnām sekoju tēvam. Kā man izdevās izlaist sitienu? Es esmu pieredzējis

cīnītājs, trīs gadus jaunāks par savu brāli, tāpēc mēs mācījāmies vienā skolā, un es nokārtoju standartus ar teicamām atzīmēm, un tad es tik apkaunojoši nokritu uz mīkstas vietas un pilnībā zaudēju modrību.

– Ko Renata tev nodarīja? Viņa ir izcila cīnītāja, brālis par viņu nekad nesūdzējās. – jautāju, panākdama tēvu.

"Viņa ir laba cīnītāja, bet sieviete ir ļauna." Vai jūs domājat, ka viņa ļauj jums vienu pašu savā gultā?

– Tās visas ir tenkas! "Es iesaucos: "tikai skaudība."

"Nav dūmu bez uguns," atbildēja tēvs, "var ticēt, vari, nē, bet, ja tu nebūtu mans dēls, tu neredzētu Renātes kailo ķermeni, viņa ir aprēķina sieviete, un viņa mīl. nogalināt, un tas ir vairāk raksturīgi algotiem slepkavām, bet ne karavīriem.

– Vai karavīram būtu jānocīt sirdsapziņa, ja viņš nogalina ienaidnieku? – noskaidroju.

– Nē, karavīrs izpildīja pavēli, nogalināja ienaidnieku, pretējā gadījumā viņš viņu nogalinās, bet viņam nevajadzētu baudīt nogalināšanu, tas ir viņa pienākums, nevis orgasms.

"Tēvs, tu kļūdieš, viņa nesaņem orgasmu no slepkavības, bet vienkārši nenožēlo padarīto darbu."

"Varbūt tā, varbūt nē, tikai viņa to zina un nav viņas interesēs ar to dalīties ar citiem, pretējā gadījumā viņa tiks atzīta par garīgi slimu un atlaista.

"Ziniet, arī Aisha neizjuta sirdsapziņas pārmetumus, kad nocirta plēsēju bara vadonim galvu un iemeta to brikšņos.

– Vai viņa par to pasmaidīja? – jautāja tēvs.

– Vai tu smaidi? Aisha? Vai tu tici, ka viņa var smaidīt? Viņa visu darīja ar vienaldzīgu seju, viņai nebija emociju.

– Tātad viņa to darīja biznesa dēļ, lai glābtu jūsu dzīvības, un viņai ir emocijas, viņa ir cilvēks, pretējā gadījumā viņa nebūtu neievērojusi pavēli un atstājusi zvēru mirt.

– Izrādās, es neesmu cilvēks!

"Izrādās," atbildēja tēvs un atvēra kabineta durvis. – Sēdieties pie galda un uzrakstiet detalizētu atskaiti par braucienu. Par to, ko viņi redzēja, kādu maršrutu veica, par visiem video materiāliem un navigācijas datiem planšetdatorā," tēvs izņēma planšeti no naktsskapīša un nolika uz galda, "paraugu izpēte vēl nav pabeigta, rītvakar būs zinātnieku ziņojums, un sīki aprakstiet par balto miglu un tajā redzamajām cilvēku figūrām. Šī parādība ir reta, bet zemes iedzīvotāji ar to jau ir saskārušies un tāpēc zinātniekus tas īpaši interesē, nu, aprakstiet zvēru, jūsu cīnītāji vienbalsīgi apgalvo, ka tas izskatās pēc zemes vilka, tikai tādi dzīvnieki nedzīvo džungļos, varbūt zvērs nebija vienkāršs, tāpēc Aiša tev nepaklausīja.

"Tēvs, nesaki man, ka dzīvnieki var būt maģiski." Tās ir visas pasakas, rakstnieku izdomājumi, neatkarīgi no tā, ko apgalvo pieredzējuši karotāji, kuri ir apmeklējuši daudzas galaktikas planētas, zinātnieki nav pierādījuši, ka pastāv burvju un burvju, raganu un citu burvju būtņu, kas aprakstītas rakstnieku grāmatās. laba iztēle.

– Kāpēc tad džungļi kustas? – Tēvs jautāja: "Ko saka zinātnieki?"

"Nekas, viņi nezina, kā to izskaidrot," es atbildēju.

"Tāpēc neapgalvojiet, ka tas, ko tu tikko teici, neeksistē," atbildēja tēvs, "uzrakstiet ziņojumu, un es iešu atpūsties, piezvaniet man pa komunikatoru, kad esat pabeidzis, un tad mēs padomāsim. par to, ko darīt ar savu komandu un jums kā komandieri. Jāpiebilst, ka Hrenovs ir komandieris.

"Es nepārkāpu hartu, viņa atteicās izpildīt manu rīkojumu!"

"Es iesaucos un izlēcu no krēsla: "Tev kaut kas jādara ar viņu, nevis ar manu komandu.

– Komandieris nav staigājošs harta, komandieris, pirmkārt, ir persona, kas veic hartu, un ārkārtējos gadījumos viņš var stumt hartu, ja apstākļi skar viņa padotos. Nolikums neliedza gaidīt pusstundu, bet tu steigies uz siltu gultu un tas, starp citu, arī neatbilda nolikumam, ja esi tāds tā ieviešanas čempions.

7. nodaļa

Nākamās dienas rīts. Aisha.

Es piecēlos rītausmā, apēdu atlikušās devas, sakrāmēju mantas un devos uz militāro nometni, džungļi solīja atbrīvot un, spriežot pēc tā, cik viegli man bija staigāt, viņi turēs savu solījumu. Divās stundās sasniedzu džungļu robežu, un tad izgāju uz auto piebāzta ceļa un devos uz militārās nometnes pusi, ejot kādas pāris stundas, bet lietūs šodien nebūs, spīd saule, lai gan ir "silts" kā rudenī, nav karsts, bet es izbaudu pastaigu.

Knapu pusstundu biju gājis pa līdzeno ceļu, kad ieraudzīju, ka man pretī lielā ātrumā steigās mašīna. Un kur viņi steigās?

Es izkustējos no ceļa, bet mašīna palēnināja ātrumu, un, pirms paguva pilnībā apstāties, no tās izlēca garš jauneklis un skrēja man pretī, es apstājos.

– Aiša? "Viņš jautāja, sperot soli, es pamāju ar galvu: "Vai tu neesi ievainots?"

"Nē," es atbildēju.

"Tad iekāpsim mašīnā un dosimies uz militāro nometni, un uz oficiālās izmeklēšanas laiku Radims ir atstādināts no kempinga, un jums šodien ir dots pavēle atpūsties, un varbūt Arsenijs jums piezvanīs."

Mēs iekāpām mašīnā, es pagriezos pret logu, šis virsnieks ir ļoti līdzīgs Radimam, šķiet, viņa vecākajam brālim Leonam, es daudz nerunāju ar vienības karavīriem, bet es daudz klausos un izdaru secinājumus. Zinu, ka Radimam ir brālis Leons, kurš arī vada nelielu zinātnisko atstarpī, dzirdēju arī par viņa kundzi Renāti, cīnītāji ir bez mēra runīgi un nekavējas apspriest ne tikai savu biedru, bet arī komandiera dzīvi.

"Es aizmirsu sevi iepazīstināt," sacīja vīrietis, "mani sauc Leons, es esmu Radima vecākais brālis un nelielas zinātniskās vienības komandieris, kas nosūtīts palīgā." Bija plāni palielināt zinātnisko komandu uz šīs planētas, taču tagad viss ir miglains.

Leons skatījās uz mani ar milzīgām acīm un ļoti bieži laizīja lūpas. Viņš ir dīvains, kāpēc viņš nolēma, ka viss ir miglains? Radims noteikumus nepārkāpa, tieši es nepaklausīju viņa pavēlei, tāpēc, ja tiks veikta izmeklēšana, viņu atzīs par nevainīgu un dosies atpakaļ džungļos. Biju gatava pieņemt sodu,

zināju, ko daru, bet nevarēju atstāt nomirt pusaudzi, kas pieder pie augstākās maģiskās rases, tas nav cilvēks.

Piebraucām pie kazarmām, Leons iznāca un turēja man durvis, es pateicos viņam ar galvas mājieni, uz jebkuru pieklājīgu žestu ir jāatbild ar pateicību, un tomēr viņš ir dīvains. Es iegāju savā istabā un, nometusi somu uz grīdas, sāku izģērbties, uz mana galda stāvēja divas sausās devas un ūdens pudele, kā arī paka ar cukurotiem augļiem, tā ir papildu deva, kas parastiem karavīriem nav. tiesīgs, tikai komandējošais personāls, jāsaka paldies kvart.meistaram, vīrietis par mani rūpējas kā par bērnu. Tagad es ieiešu dušā, izpakošu mantas un iešu uz veļu izmazgāt veļu, kamēr man iedeva brīvu dienu. Nākamais brauciens notiks drīz, par to esmu pārliecināts.

Divas dienas vēlāk. Aisha.

Zvans uz Arsēnija biroju nāca uz manu personīgo planšetdatoru, man lika ierasties tūlīt pēc brokastīm, mana maltīte notika klusā gaisotnē. Radima vienības karavīri neskatījās manā virzienā un nepacēla acis no šķīvjiem. Vai nu viņiem ir kauns, vai arī viņi domā, ka viss ir mana vaina. Izmeklēšana, iespējams, ir beigusies, un esmu aicināts ziņot par rezultātiem vai sodīt par komandiera pavēles nepildīšanu.

Birojā vienīgie cilvēki, kurus pazinu bija Leons un Arsēnijs, pārējos nesatiku, meitene, kas uz mani skatījās ar vērtējošu skatienu, laikam bija Renata.

"Cīnītāji, iepazīstieties ar Aišu," Arsenijs teica un norādīja uz tukšu krēslu.

Leons iepazīstināja mani ar cīnītājiem, Darisu ar viņa vietnieku, Zaliku un Gamišu, un es pazinu Renāti neklātienē. Kad cīnītāju prezentācija beidzās, Arsenijs paziņoja, ka esmu uz laiku iekļauts Leona komandā. Radim joprojām ir atstādināts no pārgājieniem, un zinātnieki pieprasa jaunus augsnes un floras paraugus. Tāpēc rīt dodamies pārgājienā, maršruts jau ir apstiprināts un visi cīnītāji saņems kartes savos personīgajos planšetdatoros. Rīt tiekamies 05.00 pie mašīnas, ieroču skaits pēc komandas biedru ieskatiem. Devas, segas un formas jāņem no noliktavas, braucam uz trīs dienām un divām naktīm, sinoptiķi sola nakts salnas, tāpēc jāņem siltas drēbes, kā arī jāņem pretinde un jāpotējas, ārsti ir brīdināti. Un tad tika dota pavēle izklīst un gatavoties akcijai. Dīvaini, kāpēc viņi mani paņēma, bet Radīms un cīnītāji tika atstādināti? Bet es netaisījos jautāt, man kārtība ir skaidra, iešu gatavoties pārgājienu, labi, ka pēc divām brīvdienām sakārtoju savu pārgājiena formu un apavus, atliek vien tikt vakcinēties un apmeklēt noliktavu, un tad izpētīt maršrutu un atpūsties.

Nākamās dienas rīts. Aisha.

Vairākas minūtes gaidījām Renāti, kura, ieradusies vēlu, pārsteigta pamirkšķināja acis un teica, ka, acīmredzot, planšetdatorā ir bijis nepareizs laiks, Leons uzmeta viņai tikai

dusmīgu skatienu un lika iekāpt mašīnā. Viņš apsēdās kopā ar cīnītājiem, un nosēdināja Renāti blakus šoferim, un tas bija neparasti, es pamanīju, kā cīnītāju sejas pārsteigumā izstiepās. Paskatījos ārā pa logu, cīnītāji klusēja, Leons sēdēja man blakus, un es dzirdēju viņa elpošanu. Kad mašīna mētājās un šūpojās, viņš vispirms piespiedās pie manis ar plecu, tad ar augšstilbu, viņa sirds zaudēja ritmu un elpošana paātrinājās. Atdalīšanas komandieris uzvedas neapdomīgi, karavīri skatās ar aizdomām, viņi ātri sapratīs, kas ir kas, kāpēc jādod barība tenkām. Mūsu maršruts ir grūts, acīmredzot Leonam nepatīk vieglie maršruti. Mēs dosimies cauri gandrīz neizpētītam reljefam, blīviem tumšiem džungļiem, veģetācija aug tik blīvi, ka saule gandrīz neiekļūst džungļu vidējā un apakšējā līmenī. Kartogrāfiskā uzmērīšana ir ļoti apgrūtināta, ir neinformatīvas tikai augšējais slānis – nav zināms augsti koki ar izplestiem vainagiem. Šādās vietās ir daudz dažādu plēsīgo dzīvnieku un čūsku. Un mēs to nezinām, izlūkošanas roboti nespēja atklāt nevienu dzīvību, acīmredzot visi dzīvnieki dzīvo džungļu zemākajos līmeņos.

Izkāpām no mašīnas un Leons lika pārbaudīt mūsu ekipējumu un ieročus.

"Aiša, tu seko man, Regīna audzina aizmuguri," Leons pavēlēja, kas pēdējai nepatika.

Mēs nekavējoties izņēmām garus nažus, mums būs jānogriež ceļš visā maršrutā. Pat pie robežas džungļi izskatījās biezi, ērkšķaini krūmi cieši sasprādzējās ar resniem koku stumbriem,

kas stāvēja gandrīz viens otram blakus, vīnogulāji nolaidās līdz pašai zemei un ik centimetru klāja augsta bieza zāle, un ir arī saknes, kas kustas un var pieķerties. ārā no zemes jebkurā vietā, un čūskas. Šeit ir daudz čūsku, zeme zem biežās zāles ir mitra, un mazām indīgajām čūskām patīk izrakt caurumus tik mīkstā augsnē, lai gaidītu aukstās naktis.

* * *

Mēs gājām lēnām, nogriežot sev ceļu. Nācās ne tikai izcirst krūmus un vīnogulājus, bet arī paskatīties zem kājām, kur čūskas rāpoja pat neslēpjoties. Labi, ka mums iedeva augstos zābakus no speciāla bieza materiāla, kas šiem rāpuļiem bija par izturīgu, tie šņāca un metās mums pie kājām, bet uzreiz atlēca un rāpoja prom, pēc pāris soļiem parādījās citas čūskas, kuras arī gribēja lai mūs izmēģinātu, tikai čūskām līdzīga valstība. Jo tālāk virzījāties, jo tumšāki kļuva džungļi, mūžīga krēsla, ērkšķaini krūmi, kupli vīnogulāji un čūskas. Ne putnu, ne dzīvnieku, tikai indīgu radījumu šalkoņa zem kājām.

"Tas ir vienkārši nepanesami," Leons klusi teica, apstājās un pagriezās pret mani.

"Mums ir jāapiet šī vieta lielā lokā," es teicu.

– Paskaidrot? "Leons pienāca pie manis un pieliecās, lai redzētu mani labāk.

"Priekšā ir čūsku karaliene un čūsku audzētava, viņi mēģina mūs apturēt, bet, kamēr kājnieki ir iekļuvuši kaujā, lielāki indivīdi – zemessargi – dosies tālāk, un es baidos pat iedomāties, ko sargi čūsku karaliene izskatās."

"Labi, Aisha, tu esi priekšā," Leons teica un nostājās man aiz muguras, es pagriezos un devos uz ziemeļiem.

Tās pašas dienas vakars. Aisha.

Iznācām pie nelielas akmens grēdas, kura vienkārši brīnumainā kārtā bija iespiedusies starp milzīgiem kokiem, caur biežajiem krūmiem un garo zāli tik tikko varējām to saskatīt, es apstājos pie akmens grotas un sāku skatīties apkārt. Bija gandrīz tumšs, un, ja tās nebūtu mirdzošās sūnas, kas pilnībā pārklāja akmeņus, mēs to nekad nebūtu pamanījuši.

"Tā ir laba vieta, kur pavadīt nakti," sacīja Daris, apgaismojot grotu, tas ir sauss un var tikt paslēpts no lietus, tur ir pietiekami daudz vietas.

"Mēs paēdīsim vakariņas un iekārtosimies pa nakti," Leons pavēlēja un nometa savu somu zemē, "Mums jāpaskatās apkārt, pirms kļūst pavisam tumšs," piebilda komandieris un, paņēmis ložmetēju, apgāja grotā.

Zaliks un Hamišs devās otrā virzienā, un mēs ar Renātu palikām divi pie grotas. Es noņēmu somu un izņēmu divus garus nažus, es tiešām negribēju nākšņot grotā, es labprātāk apmetos kokā, un šim nolūkam man jāsasmalcina vīnogulāji un jāsaklāj gulta. Uz minūti novērsos, izdzirdot ložmetēja slēga klikšķi, uzmanīgi pagriežos un skatos uz Renāti, kura tēmē uz ēnu starp kokiem, viņa nevar saprast, kas tas ir. Gaismas triks vai kāds stāv, ēna nekustas, nu ļoti atgādina vīrieša siluetu, īss, tievs, vairāk

kā pusaudzis, viņa seja nav redzama, bet tas nav gars, ēna ir trīsdimensiju, un gari ir plakani.

"Nešaujiet," es klusi saku.

"Es mēģināšu," Regīna klusi atbild, "bet, ja viņa raustīsies, es izšaušu uz viņu."

Ēna neraustās, un es sāku šaubīties, ka tā var piederēt saprātīgai būtnei, neviens nevar tik ilgi palikt nekustīgs, un pat krūtis, tā ir nekustīga, dzīva būtne nevar neelpot. Gribu pieiet tuvāk un paskatīties tuvāk ēnā, dzirdot kluso cīnītāju sarunu, viņi atgriežas, es tikai pamirkšķināju un ēna pazuda, Renata skatās uz to vietu, bet tagad tur ir tikai koki un krūmi, nav aizdomīgu ēnu.

– Renāta, ko? – Leons klusi jautā, skatīdamies apkārt un piespiežot ložmetēju pie sāniem.

"Likās," viņa atbild un nolaiž ieroci.

Es uzskatu, ka man nemaz nešķīta, vai tur ir ēna, vai tā nav ēna, bet gan inteligents radījums, kas var kustēties klusi un ātri un ilgi neelpot.

– Aisha, kāpēc naži? "Leons klusi saka, es nedzirdēju, kā viņš tuvojas, un tāpēc es nodrebēju, viņi mani uzmanīgi apskauj aiz pleciem un glāsta, nomierinot.

"Es gribēju nogriezt vīnogulājus un sasiet tos kopā," es atbildu.

– Vai negribi gulēt grotā? – Leons klusi nočukst, pieliecoties pie manis un ar lūpām gandrīz pieskaroties manai auss līpiņai.

– Man labāk patīk koki, grotā jūs aizliedzat sev, viegls mērķis.

– Tātad tas tā nešķīta?

– Nē, bet es nezīnu, kas tas ir un kas tas ir.

"Labi, tu vari gulēt kokā, un pārējie sadalīsies, kādam būs jāguļ pie grotas," Leons atbildēja, un es jutu viņa lūpas, viņš mani viegli noskūpstīja aiz auss un atrāvās.

* * *

Leons neaprobežojās tikai ar signālmīnām, viņš izvietoja arī vieglās mīnas, pats apmetās uz koka zemākajiem zariem, un viņa vietnieks gulēja netālu no ieejas grotā. Es paēdu vakariņas un ērti sēdēju uz koka, bet miegs nenāca, es domāju par redzēto, tā nebija ēna, tā bija inteligenta būtne, kas mūs vēroja un, kad mēs ar Regīnu palikām divatā, viņš nolēma parādīt sevi mums. Ko tu gribēji? Brīdināt vai biedēt? Droši vien, un arī lai radītu šaubas par savu rīcību, jums ir jāizlasa hronikas par pirmajiem kosmosa pētniekiem un zinātniekiem, kuri nolaidās uz jaunatklātām planētām, manuprāt, viņu ziņojumos var atrast daudz neatbilstību. Es pētīju dažādu galaktikas planētu tautu leģendas un stāstus un neesmu pārliecināts, ka tajās viss ir dailliteratūra, un bija arī grāmatas par maģiju un maģijas vēsturi. Tur ir daudz interesantu lietu, un tā ir patiesība. Ir daudz pasaulu, zinātnieki domā, ka ir planētas, un burvju grāmatas apgalvo, ka katra planēta atrodas vairākās pasaulēs vai paralēlās realitātēs, un dzīvība šādās pasaulēs plūst atšķirīgi, un laika aprēķins un dabas attīstības likumi un inteligento rasu attīstība un maģiskais komponents, viss ir savādāk. Ir pasaules, piemēram, mūsējā, kur tiek attīstīta zinātne un tehnoloģijas, un ir pasaules, kur asu zobenu uzskata par efektīvu ieroci, un ir, kur viņi cīnās ar koka nūjām ar kaula galiem un inteligentās rases, kas apdzīvo

Šīs pasaules, uzskata planētu par savu. , un tad ir tie, kas zina, kā pāriet no vienas realitātes uz otru, tie, kas var veidot starppasaules pārejas un viņi ne tikai apmeklē citas pasaules, viņi bieži ietekmē šo pasauli iemītnieku dzīvi, un tas ne vienmēr noved pie pozitīvas sekas. Un šī planēta piesaista augstākas maģiskās rases, un tās ietekmē tās attīstību. No šejienes nāk džungļi un milzīgs skaits plēsīgo dzīvnieku, kas sastopami uz citām galaktikas planētām. Šeit tika savākti visi briesmīgākie plēsēji, citu planētu džungļos nav tik daudz indīgu čūsku, nav čūsku dzemdes un čūsku audzētavas, tādas čūskas ir sastopamas purvainās vietās uz vairākām planētām un nekad nav atrastas citu planētu džungļi. No tā izriet galvenais pieņēmums: džungļi slēpj ļoti šausmīgu noslēpumu, ja tas tiktu atklāts cilvēkiem, notiktu kaut kas šausmīgs, ļoti šausmīgs, iespējams, visas cilvēces nāve.

Skaņu raktuves nelāva man tālāk attīstīt domu, tad gaismas raktuves nodzisa, un es ieraudzīju ēnu, kas uz mirkli pazibēja gaismas starā, šī ir inteligenta būtne un tā mūs vēro, mums vajag Atgriezties. Mēs tuvojamies atļautā robežai, un esam brīdināti. Ja Leons nesapratīs džungļu dotās zīmes, viņam būs kaut kas jāizdomā. Guli, brīdinājumu vairs nebūs. Ēnu redzējām ne tikai mēs ar Renāti, bet arī Leons un Dariss, ne velti kāda inteligenta būtne aktivizēja gaismas raktuvi.

8. nodaļa

Nākamās dienas rīts. Aisha.

Rīts sākās ar Renātes pratināšanu, Leons kā stingrs pratinātājs

slējās viņai virsū un pieprasīja, lai viņa sīki apraksta ēnu, ko viņa naktī redzēja, Renata šņāca, sarauca pieri, bet sīki stāstīja, nokāpusi no koka, Apsēdos uz zemes un izņēmu brokastis. Beidzot uzzinājis visas detaļas, Leons pameta meiteni un, pienācis man klāt, apsēdās man blakus.

– Vai varat kaut ko piebilst teiktajam? – Viņš jautāja.

– Vai naktī bija tāda pati ēna? – ES jautāju.

"Tieši tas man ļoti nepatika, viņa gribēja, lai mēs viņu redzētu un tajā pašā laikā neredzētu sīkāk, kas tas bija?"

"Brīdinājums vai viņi gribēja nobiedēt," es atbildēju.

– Un es tā domāju, bet tas nebija cilvēks, lai gan izskatījās ļoti līdzīgi. Varbūt dzīvnieks, kurš var staigāt uz divām kājām, piemēram, milzu pērtiķis?

"Tad tas nav gigantisks." Pērtiķiem ir garākas un spēcīgākas augšējās ekstremitātes, tomēr tie lielākoties staigā uz četrām kājām un viņiem nav drēbju.

"Apģērbs," Leons domīgi sacīja, "tāpat kā drēbes, garas, platas drēbes." Un ne jau cilvēks, cilvēki vēl nav iemācījušies tik ātri kustēties," viņš piecēlās un devās uz savu somu, „mēs pabrokastosim un dosimies ceļā, Aisha tu esi priekšā, Daris audzina aizmuguri. ”

* * *

Pēc trim stundām mēs nonācām pie ezera, krastu klāja īsa zāle, pats ezers bija gaiši zils, ūdens dzidrs, varēja pat redzēt oļus apakšā, un apkārt bija tik kluss, ka nevarēja pat dzirdēt putnus.

"Jūs varat izveidot plostu un peldēt uz otru pusi," Daris teica,

tuvojoties krastam.

Noplūkusi zāles ķekaru, ar nazi iedūru pirkstā un smērēju asinis uz zāles. Ielicis kūlī akmeni, ielaidu to ezerā. Tiklīdz ķekars nokrita virspusē, tam uzbruka daudzas mazas zivtiņas ar asiem zobiem, tās vienā sekundē to saplēsa, un tad ezera vidū notika šļakatas un viļņi izplatījās apļos līdz pat krastā, rāpulim vai zivij, kas dzīvoja dziļumā, jābūt vismaz trīs metriem.

– Plosti nav risinājums, – Dariss klusi noteica, attālinoties krietnu gabalu no ūdens, – kā jūs zinājāt, ka šeit ir plēsīgās zivis?

– Putni, to šeit nav, mazās ūdenskrātuvēs ir daudz putnu, kas barojas ar dažādiem kāpuriem, kuru ūdenī ir daudz, te pat uz kokiem ap ezeru nav ne ligzdu, ne pašu putnu.

"Mēs to pētījām," Daris atbildēja, uzsitot sev pa pieri, kāpēc es neatcerējos, "viņš uz mani paskatījās ar tādu cieņu un pateicību, ka es pat paraustīju plecus."

Ja tās būtu mācītas pēc mācību centros izmantotās metodes, viņš nekad nebūtu aizmirsis nodarbības.

"Izpētiet ilgu zondi, ezera augsnes paraugi jānogādā zinātniekiem, un mēs ejam apkārt ezeram," Leons pavēlēja, "Aiša, tu esi priekšā."

* * *

Pret vakaru mēs nonācām klajā vietā, kas bija klāta ar panīkušiem krūmiem un nokaltušu zāli, bez koku vai augstu augu, tikai mazi kalniņi un daudzas netīras peļķes ar rīstošu tumši brūnu ūdeni. Gaiss smaržoja slimīgi saldi un mums pat niezēja deguns, un tad sākām šķaudīt.

"Mums jādodas prom," es teicu Leonam, "naktī no zemes izplūst indīga gāze, mēs nenodzīvosim pat stundu." – Apstiprinot manus vārdus, viena no blakus esošajām peļķēm atskanēja rīstoša skaņa, uz tās virsmas bija uzpūsts liels burbulis, tad tas pārsprāga un virs zemes pacēlās neliels zilās gāzes mākonis, smarža bija vēl saldāka un viss pulks šķaudīja. tajā pašā laikā.

"Mēs ātri dosimies prom," Leons pavēlēja, un es strauji pagriezios atpakaļ un palielināju gaitu.

Toksiski purvi ir sastopami uz neapdzīvotām galaktikas planētām, tie pilnībā nosedz planētas virsmu, nav veģetācijas, nav panīkušu krūmu, ir tikai melna rīstoša virca, milzīgi burbuļi un gāzes mākoņi, ko nes vējš. Kāpēc džungļi nenomira no toksiskiem izgarojumiem? Tikai neliela zemes platība ir klāta ar purvu, un apkārt ir koki un krūmi, diezgan ziedoši un dzīvnieki, lai gan tie nenonāk līdz pašai indīgā purva malai, bet putni kokos veido ligzdas, jūs pavirzieties mazliet prom no purva un jūs sastopat dzīvnieku un čūsku pēdas, tās nemaz nebaidās no indīgas gāzes. Tas viss ir ļoti dīvaini un nesaprotami, un, ja jūs nezināt, kā izskaidrot parādību, tas ir biedējoši.

* * *

Uz nakti pietājam uz neliela akmens plato pleķīša, kas brīnumainā kārtā bija saglabājies blīvajos džungļos, bet gulēsim kokos. Es jau esmu uzcēlis sev gultu, bet man negribas kāpt kokā, sēžu plato un skatos, kā krēsla ātri pārņem džungļus, dīvainais purvs joprojām vajā. Kāpēc džungļi nenomira no indīgām gāzēm? Tas nozīmē, ka džungļi ne tikai glabā noslēpumu, bet

paši džungļi aizsargā un atbalsta, un pats nesaprotamākais ir tas, ka uz apdzīvotām planētām nav indīgu purvu. Nu, planēta uzdeva mīklu!

– Kāpēc tu neguli? – Leons klusi jautā, apsēžoties man aiz muguras un piespiežot pie krūtīm, visi cīnītāji jau ir uzrāpušies kokos, novietotas skaņas un gaismas mīnas un tikai es kaut ko gaidu.

"Ir ļoti neapdomīgi, ka komandieris tik skaidri izrāda savu līdzjūtību," es čukstu.

"Es visu savu pieaugušo mūžu esmu uzvedies piesardzīgi," viņš atbild un noskūpstā mani uz kakla, "mans brālis ir drosmīgs, bet es vienmēr esmu bijis saprātīgs un savākts, un ko tas man deva?"

– Tu esi dzīva un vesela. Vai tas nav galvenais?

"Es esmu dzīvs un vesels, un brālis arī ir dzīvs un vesels, bet man nav ko atcerēties, mācījos, centos nesatraukt tēvu, domāju, ka viss vēl notiks un daudz ko interesantu palaidu garām, bet mans brālis steidzās dzīvot, un viņam būs ko atcerēties."

– Tātad tu vēl neesi novecojis.

"Es ieraudzīju tevi un sapratu, ka nevēlos būt savākts un saprātīgs, bet vēlējos dziļi elpot, dzīvot katru minūti un neeksistēt sev pazīnātā un pareizi uzbūvētā pasaulē."

– Tā ir uzņemšana?

"Atzīšanās," viņš klusi čukstēja, "un es arī gribēju redzēt tavus rudos matus."

"Es tos neslēpju ar nolūku, ir ērtāk staigāt pa džungļiem

lakatā."

– Es domāju, ka tas ir kaut kāds rituāls?

"Es tev liku smieties," es klusi iesmējos, "arī mati ir efektīvs ierocis, bet ārpus kaujas tie var radīt neērtības, tāpēc es tos slēpju zem šalles."

– Vai tu man atļausi? – Lions jautā un pieskaras šallei, – Pametu viņa roku un atrauju šalli, bize atkrīt, tā ir ietīta speciālā auklā, kas to nosver.

Leons pieskaras mežģīnei, tad ar pirkstu galiem maigi velk gar matu augšanas malu manā pakausī un ar pirkstiem izlaiž cauri maniem matiem, maigi masējot.

"Skaisti," viņš čukst un pakauž tavu pakausi, "tu esi silts un garšīgs, tu smaržo tik garšīgi, es nepamestu tavu pusi."

Un tad es jūtu, ka tuvojas kaut kas tumšs, saspringstu. Leons acumirkļi saprot manu noskaņojumu un noņem rokas, es izņemu savus garos nažus, paņemu kājas un sargrupējos lēcienam.

– Nokāpt! – Es kliežu un ripoju uz sāniem un iespraudu divus nažus ēnā, kas lec uz mums, atskan skaļa šņākšana, es pagriežu nažus un sāku tos kustināt, no brūcēm kaut kas lipīgs strūklakas, man sejā lido šļakatas, mana rokas slīd, bet es saplēstu miesu kustoties zem kājām.

– Nogrieziet galvu, pretējā gadījumā viņš nemirs! – Es kliežu, Leons izņem garu nazi un sāk griezt ēnu kā dārzenus sautējumā, vienā mirklī šņākšana apstājas, ēna pārstāj kustēties, Leons ieslēdz lukturīti, es redzu nomocītu ķermeni tumšās drēbēs, tievs. , līdzīgs pusaudzā ķermenim, bāli tievas rokas ar

gariem tumšiem nagiem, kas iesprūduši akmeņos un pāris soļus atripojušu galvu, bālu ādu klāts galvaskauss ar atvērtu muti un gariem ilknjiem.

– Kas tas ir? – Leons klusi jautā un tajā pašā mirklī, ķermenis pārvēršas pelnos, skatos uz savām rokām, tās ir pārklātas ar tumšiem sodrējiem, kas iesūkušies ādā, sāku tās berzēt, bet tikai vēl vairāk smērēju.

– Aisha, kas tas ir? – Leons jautā, satverdams mani aiz pleciem.

"Mēs steidzami dodamies prom," es saku un dodos uz koku, kur vainagos ir paslēpta soma, man tas jānomazgā, naži joprojām guļ uz plato, es ar tiem tikšu galā.

"Tātad ir nakts," Leons saka, tuvojoties man.

"Es noslēgšu vienošanos ar džungļiem, viņi mani atbrīvos," es vēršos pret Leonu, "ticiet man, mēs viņu nejamīši nogalinājām, tas notiek reizi miljonā." Mums vienkārši ir nepieklājīgi paveicies, bet tas vairs neatkārtosies, mums ir jādodas prom, komandieri.

Leons pamāj ar galvu, es paskatos viņam pār plecu, visi cīnītāji stāv mums aiz muguras ar ložmetējiem gatavībā, viņi visu dzirdēja.

– Ejam prom! – Leons pavēl, pievēršoties cīnītājiem.

Izņemot no somas mitro salvešu paku, sāku slaucīt rokas, pēc tam tīrīt nažus, cīnītāji jau ir sapulcējušies, piestiprinājuši pie galvas speciālus lukturīšus un visi skatās uz mani. Piesienu šalli, uzlieku lukturīti un pagriežos uz džungļu robežu, mums jāiet 12 stundas un vairāk, bet apstāties uz nakti ir kā nāve.

"Paskaties uz aizmuguri un paskaties apkārt," es saku, paātrinot gaitu.

* * *

Rītausma mūs atrod uz ceļa, esam ļoti pārguruši, temps palēninājās pēc pusnakts, tikai vienu reizi apstājāmie atpūsties, padzērām ūdeni, pasēdējām 10 minūtes un atkal metāmie ceļā. Saulei lecot, apstājos pie liela koka un, smagi atspiedies pret to, noņemu somu no muguras.

"Varat atpūsties pusstundu un paēst," es klusi saku un noslīdēju pa bagāžnieku, sēžot uz resnas saknes.

Leons apsēžas man blakus un, izņēmis no somas salvetes, sāk slaucīt traipus uz rokām, tumsā tos nepamanīju, nogurusi pastiepu viņam rokas, gribu gulēt, bet es jāiet, es palūdzu laist cauri džungļiem, viņi piekrita, un krāpties nevar. Kāpēc es sajutu šo briesmīgo radījumu, ir tikai viens izskaidrojums, džungļi palīdzēja, viņi nevēlas, lai mēs mirstam, viņi vēlas, lai mēs viņus atstātu vienus un nemēģinātu tikt pie noslēpuma, viņi nav nežēlīgi un negrib nāves gadījumi.

"Jūs pieskatāt viņu kā maigu jaunkundzi," Renata sarkastiski saka, apsēžoties mums pretī. "Tu nebiji tik maigs pret mani."

"Varbūt tāpēc, ka jums tas nav vajadzīgs," Leons atbild.

– Vai varbūt tāpēc, ka viņš negribēja? – Renāta atbild.

"Un tāpēc, ka es negribēju," Leons apstiprina un, izņēmis pudeli ūdens, pasniedz to man.

"Mums jāiet, džungļi ir nervozi," es saku, pieceļoties.

"Ejam," Leons pavēl.

Mēs ierindojamies ķēdē, un es atkal uzņemu tempu.

Pusnakts. Aisha.

Mēs iznācām no džungļiem uz cieta ceļa un, stenēdamies, nometām somas zemē un apgūlāmies tieši uz ceļa, Leons sazinājās ar militāro nometni, izsaucot mums mašīnu, cauri skatījās viņa vietnieks Daris paraugus ko savācām džungļos, liekot pārējās somas zem viņa acis un atslābinājies, mašīna atbrauks ne ātrāk kā pēc stundas, var pat pasnaust. Muskuļi sāpēja, kājas no sasprindzinājuma, bet mēs turējām džungļiem doto solījumu.

"Aisha, pēc ziņojuma par mūsu ceļojumu mēs neļausim doties džungļos, kamēr zinātnieki neatradīs informāciju par radījumu, kas mums uzbruka," Leons klusi sacīja, apmetoties man blakus.

"Es viņu uzdevumu neatvieglošu," es klusi saku, "mēs iztraucējām džungļus un tagad ir bīstami tur iet, es to jutu tikai tāpēc, ka viņi tā gribēja, viņiem nav vajadzīga mūsu nāve un pretī viņiem gribas mieru."

– Kāpēc viņiem vajadzīgs miers?

"Es nezinu un, ticiet man, ne man, ne zinātniekiem, ne tev un tavam tēvam šīs zināšanas nav vajadzīgas, labāk lai viss paliek kā ir," es atbildēju, pagriežot galvu un skatoties Leonam acīs. , "Vai varat man iedot pirmo galaktikas planētu pētnieku arhīvu?"

– Kāpēc tu nejautāji savam tēvam? Viņš tev neatteiktu.

"Līdz šim tas nebija nepieciešams," es atbildēju.

"Labi, es došu jums atļauju," Leons atbildēja, "atpūties, es jūs pamodināšu, kad mašīna piebrauks."

"Es dzirdu mašīnu pat miegā," pasmaidīju un aizvēru acis, un tad jutu, ka viņa lūpas piespiežas pie manām lūpām, bet Leons nepadzīlīnāja skūpstu, pēc minūtes atrāvās un, sakārtojis manu somu, pagriezās. uz muguras.

* * *

Mēs ieradāmies kazarmās pēc divām stundām, es iegāju istabā un, nometusi mantas, uzreiz devos uz dušu, man vajag izstaipīt kāju un roku muskuļus, citādi es rīt necelšos un es ir darbs. Kad izkāpu no dušas, manā planšetdatorā bija ziņa, ka ir atļauta piekļuve arhīvam, un parole tika nosūtīta pievienotajā failā, pateicoties viņam, Leonam nepatīk tērēt laiku.

Divas dienas vēlāk. Aisha.

Piekļāvējis pie Arsēnija kabineta un saņēmis atļauju, es iegāju kabinetā.

– Ko tu gribēji, Aisha? – Arsenijs jautāja, norādot uz krēslu.

– Es gribu nopirkt sev brīvību.

Arsenijs bija pārsteigts, cenšoties saprast, vai es jokoju.

– Nē, es nejokoju.

– Tu man piedāvā naudu?

– Nē, informācija, bet tā ir svarīgāka par naudu, tā izglābs zemiešu un citu tuvējo galaktiku inteligēnto rasu dzīvības.

– Vai tev nepatīk pasniegt?

"Es gribu būt brīvs, un man ir ko darīt."

– Vai vēlaties apciemot savus vecākus?

"Viņi nomira gadu pēc manas nolaupīšanas, un mana māsa nomira, un man vairs nav radnieku."

– Tad kāpēc? Jums vēl nav pilsonības, jūs esat tikai pilsonības kandidāts un tāpēc jums nebūs atļauts dzīvot uz Zemes, tikai uz divām mākslīgām planētām, kas ir savienībā ar Zemi.

– Nav svarīgi, es gribu pamest šo planētu, un nav svarīgi, kur es dzīvoju, tāpēc jūs vēlaties iegādāties informāciju no manis?

"Es to gribu, un, tā kā jūs uzstājat uz šo cenu, tad es samaksāšu pilnībā, jūs lidosit prom no šīs planētas un es palīdzēšu jums iegūt pilsonību pēc gada." Mani dēli uzauga kā nepateicīgi cilvēki, es nebiju kampaņā, bet, spriežot pēc ziņojumiem, jūs vairākus desmitus reižu izglābāt viņu un vienības karavīru dzīvības, un, ja viņi jums par to nepateicās, tad es to darīšu. saki paldies par viņiem un dari visu solīto vietā.

– Džungļi tika radīti uz šīs planētas, lai slēptu noslēpumu. Viņi ir aizbildņi, tāpēc tajos mīt visi briesmīgākie galaktikas plēsēji. Viņi nekad nelaidīs cilvēkus cauri tai vietai, viņi tos iznīcinās ceļā, viņi ir dzīvi un īpaši audzināti. Viņu vitalitāti atbalsta aizbildņi un apsargi, viņi tiek baroti ar enerģiju un maģiju, un cilvēki nevar iznīcināt džungļus pat ar modernu ieroču palīdzību, tas nav iespējams, bet pagaidām viņi jūs pacieš uz planētas un jums nevajadzētu viņus ļaunprātīgi izmantot. pacietību.

–Kas tas par būtni bija? – Arsenijs jautāja, un nebija vajadzības precizēt, par ko viņš jautā.

– Šis bija tāls sargs, nevis spēcīgākais ienaidnieks pēc šo džungļu veidotāju standartiem, mēs acīmredzot nejauši pamodinājām viņu un, ja džungļi vēlētos, lai mēs mirstam, viņi par viņu nebūtu brīdinājuši, ticiet man, tā ir liela veiksmē, ka mēs spēja viņu nogalināt.

– Cik tādu aizsargu var būt?

– Tūkstošiem. Lodes tās neņem, varbūt tikai sprādzienbīstamas un tikai tad, ja ar tām šauj no galvas. Viņi ir ātri un spēcīgi, var izlauzties cauri betona sienām, un viņiem ir arī spēcīga hipnoze, šis bija ļoti izsalcis un steidzās uzbrukt. Ja viņš būtu mazliet pagaidījis, viņš būtu mūs iznīcinājis, kamēr mēs gulējām. Un nekādas signālmīnas mūs neglāba. Pirmo reizi viņš brīdināja par sevi, bet mēs brīdinājumu neņēmām vērā un viņš uzbruka, viņš tika speciāli radīts aizsardzībai un, kamēr galva nav nogriezta, viņš nogalinās, un viņiem var izaugt arī ekstremitātes, piemēram, ķirzakai aste.

– Vai sargi var ierasties militārajā nometnē?

– Viņi var, viņi nav piesaistīti džungļiem, un viņi var arī pārvietoties laikā nākotnē pagātnē uz gadiem vai dienām, vai minūtēm, kā vēlas. Un tie ir vājākie aizsargi. Ir plēsēji, čūskas, rāpuļi, indīgi purvi, augi un kukaiņi, kas pāris stundu laikā nograuž cilvēku līdz baltiem kauliem. Ja tas neapturēs ziņkārīgos, tad nāks tie, kas radīja šos džungļus, bet es domāju, ka tas nebūs vajadzīgs, cilvēki ir vājākie saprātīgie radījumi, pat ar modernākajiem un efektīvākajiem ieročiem rokās.

– Kas radīja džungļus?

– Augstākās maģiskās rases, tās, kuras nelido kosmosā, bet var izveidot starppasaules portālus, viena no viņām bērnu ārstēju alā, šis zinātkārais pusaudzis atrada kustību amuletu un nokļuva džungļos un acīmredzot skrēja. par plēsējiem. Viņa tēvs viņu paņēma, kad Radims un viņa komanda aizgāja.

– Vai tas bija vilkacis?

– Vai jūs ticat, ka pastāv augstākas maģiskās rases?

– Es uzskatu, ka vilkači ir viens no tiem?

– Viņi stāv zemākajā līmenī, dēmoni tiek uzskatīti par spēcīgākajiem, tiem seko vampīri, tad vilkači, ir arī zemākas maģiskās būtnes, viņu ir daudz, es varu nosaukt tikai divus, druīdus un garus, pēdējos mēs redzējām balta migla. Šo planētu apdzīvoja cilvēki un viņi tika iznīcināti, lai audzētu džungļus, dažu cilvēku dvēseles tika piesietas pie zemes un radās gari un tā arī ir drošība, lai gan tie ir bezķermeniski un nevar nodarīt fiziskus bojājumus, viņi ir spējīgi padarīt cilvēku traku.

–Ko džungļi aizsargā? – Arsenijs jautāja.

– Augstāko maģisko rasu senču kapenes.

– Kapi?

– Nē, senči ir nemirstīgi, viņi nevar nomirt, bet viņi var aizmigt gadsimtiem vai tūkstošiem gadu, tās ir kapenes, viņi gul, un, ja tiek traucēts visbriesmīgāko saprātīgo būtņu miegs visās galaktikās, viņu pēcteči iznīcinās zemiešus. dažu dienu laikā to dabūs arī citas inteligentas rases. Augstākās maģiskās rases var pat nesazināties ar cilvēkiem no attāluma vai ar starpnieku starpniecību izraisīt masveida neprātu, psihozi, paniku, izcelt

zemiskākās vēlmes un jūtas un pēc tam baudīt vērošanu, kā cilvēki paši sevi iznīcina, vai arī viņi var vienkārši sadedzināt; viņu smadzenes. Pasaulē ir milzīgs daudzums ieroču, un jūs iznīcināsiet sevi, ja tikai augstākās maģiskās rases to vēlēšies.

"Tātad šī būtne bija vampīrs?"

– Mazāks vampīrs. Tie ir radīti, lai nogalinātu, bet tos var nogalināt, ar lielu veiksmi jūs varat nogalināt vilkačus, bet augstākus vampīrus un dēmonus nevar nogalināt.

– Tātad mums ļāva ieņemt vienu trešdaļu šīs planētas?

"Teiksim tā, ka viņus interesēja, ko cilvēki darīs, bet mēs nevaram pārķāpt robežu, un mēs nezinām, kur tā atrodas, un tāpēc labāk aizmirst par džungļiem un būt apmierinātiem ar to, kas mums ir."

– Paldies, Aisha, tu nopirki savu brīvību, dod man divas dienas, lai nokārtotu dokumentus, un tu izlidosi no šīs planētas ar pirmo pasažieru vilcienu.

"Jūs neļausiet augstākajām maģiskajām rasēm iznīcināt cilvēci, vai ne?"

"Es nolikšu kaulus, bet es to nepieļaušu, ticiet man, es neesmu vienīgais, kurš tic citu spēcīgāku rasu esamībai, kas mūs uzrauga un ļauj mums dzīvot pēc saviem ieskatiem, un, tiklīdz cilvēki pieskaras viņu interesēm, viņi ātri atgādinās par mūsu vājībām. Ir zinātnieki, nevis tie cietsirdīgie konservatīvie, kuri uzskata, ka visas parādības var izskaidrot no zinātniskā viedokļa, ir zinātnieki, kas tic tam, ko nevar zinātniski izskaidrot, viņi tic maģijai un augstākam intelektam, kas ir ārpus mūsu saprašanas,

un viņi jau ir. interesē šīs planētas pētījumu rezultāti, un es atradīšu tos, kas manus argumentus uztvers nopietni.

"Paldies," es atbildēju un devos uz durvīm.

– Es jums nosūtīšu visu informāciju jūsu personīgajā planšetdatorā un arī naudu pēdējam ceļojumam.

Izejot koridorā, es pasmaidīju, Arsēnijs nevienam neļaus traucēt visbriesmīgākajām radībām, un džungļi paturēs savu noslēpumu, un es saņēmu brīvību un visi ceļi man ir atvērti.

EPILOGS

Pēc divarpus dienām. Aisha.

Kosmosa ostā norisinājās rosība, un uz šīs planētas paliks neliela vienība, kas apsargās iebraucošos atspoles, remonta bāzes un nelielu zinātnisko staciju. Lielākā daļa militārpersonu pēc kāda laika pametīs šo planētu, un tagad kosmodromā ierodas liels skaits pasažieru un kravas transportu. Es paceļos ar pasažieru autobusu, kas tiek nosūtīts uz vienu no mazajām mākslīgajām planētām, kas ir daļa no zemes savienības. Es nezinu, ko es darīšu uz planētas, es atnākšu un izdomāšu, galvenais, ka esmu brīvs, un būs darbs.

"Vai jūs grasāties doties prom, neatvadoties?" – Leona balss atskanēja aiz muguras.

"Tātad, iespējams, būtu labāk," es atbildēju, pagriežoties pret viņu, "tu kalpojat, un es atkāpos, un mūsu ceļi šķīrās."

"Nē, Aisha nešķīrās, es braucu uz to pašu planētu," Leons pasmaidīja un man kā ģimenes cilvēkam viņi nodrošinās māju ar visām ērtībām.

– Vai jums izdevās apprecēties?

– Vēl nē, bet jau pirmajā dienā pēc ierašanās es noteikti apprecēšos ar meiteni, kuru mīlu.

– Vai viņa piekrīt?

"Man ir veselas septiņas lidojuma dienas, lai pārliecinātu viņu

pieņemt manu priekšlikumu." Aisha vai tu mani precēsi?

"Es neesmu gatavs uzreiz sniegt atbildi," es pasmaidīju.

– Vai man ir laiks jūs pārliecināt, ka būšu uzticīgākais, gādīgākais un mīlošākais vīrs?

– Tad sāc pārliecināt tūlīt?

Un tad viņi mani maigi noskūpstīja. Es droši vien piekritīšu viņa priekšlikumam, bet es jums par to pastāstīšu pirms iekāpšanas, lai cilvēks justos kā iekarotājs, kurš iekaroja cietoksni pēc ilgas aplenkuma un ilgas uzbrukuma.